

העונות והזדה

הווידוי האישי של
האשה שהיתה קרבו
לחוקי גירושין נפסדים

מלחמה על גברת שולום

איך
נחפס
הבורח?

העולם הזה

רחוב גליקסון 8, תל אביב, טלפון 26785
ת.ד. 136. חשן למברקים: "עולמפרס".
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 62239.
ההפצה: דוד טופל ובניו, תל אביב.
המחברת: חנה אחריאלי, לחיפה, תל אביב.

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן

עורכי משנה:
דוב איתן, אורי פלע

עורך כיתוב:
סילבי קשת
עורך תכנית:
אהרון צור
כתב בכיר:
אלי תבור
צלם המערכת:
אריה קרו

חברי המערכת:
רפי אילון-לנסון, מנשה ברדיצ'וב, שיינע גלור,
לילי גלילי, דוד הרוביני, רותי ורד,
אברהם חרמון, אוסטרסאכר, אלכס מסיס,
אביבה סגן, עמוס לינון, שלמה סרו.

העתון הנקרא ביותר במדינה

7.4.2

כך, עובד ברפת הגדולה של משק דגניה ב'.
אנשי הגרעין העירו על עצמם שהם
"נוער ממוצע", אף שיש ביניהם כדורגלן
של נבחרת הנח"ל (פסקה יודיוף) ושני
צרפתים, שעלו לארץ רק לפני שנה
וחצי. שאר החברים הם
בני הקריה, שגדלו יחד
מאז הביאה אותם אמה
לאחד משני גני-הילדים
במקום, וחבריהם שהי-
אמא רדפה אחריהם עם
הבגנה בהרחבות תל-
אביב, כולם עובדים ב-
מכון-החליבה החדש ב-
מטעי הבגנות, מתרח-
צים בערב במי-הירדן.
אף שהבנות עושות
כמיטב יכולתן — שרות
ליד המדורה ועובדות
מטפלות בבית-הילדים
— הרי ידן על התחת-
נה. יחס של בת אחת
ל-3,8 בנים יכול לצנן
נשמה חלוצית אפילו ב-
אחירה התמה של העמק.
וזהי הוודמנות של
זהב לבנות הרצות ל-
עשות משהו למען ה-
מולדת. אמנם, הבת ה-
ראשונה שתתגבר למ-
שימה החלוצית הווי תר-

ידי את היחס של 1,1 על 3,8, אולם זהו
עדיין יחס טוב מאד (לבנות) בהשאה
למצב בצפון תל-אביב, או מה בנוגע?

לחיי האורח במשקנו.

מכתבים

איש השנה

תואר איש השנה מגיע לרב אלוף משה
דיין, אשר תחת פיקודו נחל צה"ל את
נצחונו במיני — המאורע המרכזי של
השנה החולפת. שאר אנשי השנה זרעתי
הם: מדיניות — נחום גולדמן, העולם —
חרושיצ'וב, החוק — יחזקאל סהר, המרחב —
נמאל עבר אל-נצ'ה, עתונות — רפי נלי-
סון, ספורט — איוואן יאובנצ'יק, ספרות —
דוד אלמגור, קולנוע — סופיה לורן, אשה —
גולדה מאיר, תעשייה — הנגס מולר,
תיאטרון — הנה רובינא.

אשרון בכר, גבעתיים
איש השנה, שעמד במרכז ההתענינות
השנה וכימל את הלך הרוח כמדינה הוא
עמוס בינוניו...

יובד שיק, תל-אביב
... יחזקאל סהר, מפקח משטרת-ישראל, ה-
מספיל את הירדרותה המפורית של משי-
טרתי-ישראל ושל שאר מוסדות השלטון...
ס. נחומי, תל-אביב

צרפתאד

ברשימת העורך על ברית ישראל-צרפת
העולם הזה (1035), שכת העורך, הביאו
את הנימוקים נגד היסיה-האבהים, נימוק
חשוב אחד.
מר ישראל היה רק לפני תשע שנים
דון לואי, שכל גברות העולם התחרו לפניו.
אין מלא, איפוא, כי אחרי שנים של
בדרות, מוכן מר ישראל לא להיות בררני
בסרטי-הנשואין שלו, אחת יקרה לו כפי
שקרה לאותה בתולה בררנית שנשארה עד
מותה בתולה בררנית.

ברוך שוקר, ירושלים
... מנסיגוני האישי למדתי כי כל אהבה
בין שניים שנוערה כדי לרפוף את הש-
לישי, אינה מחזיקה מעמד זמן רב.
ניסן בליל, תל-אביב

הייתי מציעה לכם להקים ולארגן משי-
פטים צבוריים פומביים.
צפורה גול, בני-ברק

כדי שיגידו שגם אנחנו טועים? לא, תודה.

נודעתי כשקראתי את דברי שטיינברג.
כילוד הארץ, לא האמנתי שכך יתנהלו ה-
ענינים בארץ. לבניו של שטיינברג ברצוני
לומר: עוד תתנאו באביכם בעתיד, כפי
שאני ועוד רבים מתנאים בו בהווה.
שמשון סקיבין, כפר-סבא

תעמולה שטנית

התפלאתי לקרוא ברשימתו של שלום כהן
על תורכיה (העולם הזה 1033) הערה, כבדרך
אגב, על תפוגתו של היטלר, הניצבת באחד
מחלונות-הראווה באיימור. מדוע עובר
שלום כהן בקלות כה גדולה על עובדה
כליכר מועזת? אותי ויעזעז הרבר מאד.
מ. י. חיפה

בושתי ונכלמתי לאחר שגם אתם, עתון-
האמת, תמכתם ועודרתם את הנסיעה ל-
פסטיבל במוסקבה. נוסף לרצח הסובייטי
בהונגריה, התעמולה השטנית נגדנו והנשק
שבגית-המעצות מזרימה לאויבינו, בא מע-
שה החולנינות של הרעלת הרב שליפר.
מכיוון שאני נר בעירו של חושי, לא
כתבתי את שמי.

קורא, חיפה

פולחן האישיות

פולחן האישיות שאתם מקימים סביב
לאקסטיין מפליאני. האינכם בנינים כי
האנשים הקובעים מתכוננים להוציאו איד-
שואו כחסד מענינו? האם ברצונכם לשמש
גלגל בתכנית זו?
אתם כותבים שהוא לא שטה ולא שיחק

נדמתי. היה זה נליון העולם הזה (950),
בו אתם מדוברים על תחילת תחרות ה-
צברות. המוכר אשר שקיבל את העתון
בתוך הילתנייר מישושי שקנה. החבילה
הכילה עתונים בעברית מכל ארצות ערב.
לא הצלחתי לפענח איד הניע העולם הזה
לשם.

ק. דוד, טוקיו, יפן

בית לאילנה

אנחנו, ילדי באר-שבע, קראנו בעתון
העולם הזה על פרשת הילדה אילנה. עלה
ברעתי הרעיון לאסוף כסף לאילנה. ניגש
תי לחברי והצעתי להם את הדבר הזה. הם
קיבלו את הדבר בהתלהבות רבה. התחלנו
לאסוף כסף על ידי מכירת עתונים ובקי-
צברים. אני מצרף כד 15 ל"י שאספנו.
מאיר אהרונסון, יגאל גולדשטיין,
מנשה חזן, גד לובנסקי, טוביה
ומוקי, סטר, שלמה אסרף, עמי
ברונסל, יוסף גבריאל, מאיר שיני-
ברג, באר-שבע.

חסד של אמת

מכבר ידוע כי בחיפה יש לכל מצווה
שכר (העולם הזה 1034). יש לציין כי לא
רק הנהלת העיר וראשיה נהנים לגמול
חסד לכל אנשי חסדם, אלא אף ועד
פעלי העיריה. מסוים כד פורסם בימים
אלה, בברזן אופוזיציוני מטעם פועלי-העיר
ריה, כי "אנשי הועד מתכבדים בפרמיות
ומשכורות נוספות, שאף אחד לא החליט
עליהן". הכרוז מגדיר כספים אלה "כסרי-
סים ושלמונים שחברי הועד נהנים מהם".
אכן מצווה ושכרה מהמסד עד הטאות.
א. בן-מרים, חיפה

חברי גרעין "החשול" בדגניה ב'

משיכן האופרה
בקשר לידועה בעתונכם על הצריף ה-
הוקם למען האופרה (העולם הזה 1034).
נבקשכם לקבוע למען הדיוק כי משכו ה-
עבודה של האופרה הישראלית לא הוקם
כתרומת קרן נורמן, ומחסני התפאורות
במגרש השכן הם של האופרה, ולא של
הבימה.

אדיס דה-פיליפי, תל-אביב

חטא לרוח הספורט

העולם הזה (1034) דן במדור כפורט
בשתי פרשיות שהסעירו לאחרונה את ה-
תאחרות לכדורגל. כתבר הנהלת ההתאחדות,
וכמי שלקח חלק פעיל בדיונים, הרשו
נא לי להגיב על כך.

מסקנות ועדת החקירה לשעורריות לינה
א' מקנות פרסים לקבוצות שלגביהן הסיחו
האישיות ככרות. נציגי בית"ר בהנהלת ה-
התאחדות הצביעו בעד קבלת המסקנות על
כל ועמדתן. נציגי בית"ר רהו את הפשרה
בהענישה, ואת קביעת האופה ואופה לגבי
אנודות המושמות במידה שוח, בחטא
לרוח הספורטאית.

כמו כן היו אלה נציגי בית"ר שנלחמו
להקמת מטרם שיבלום את מרכז הפועל
מלטרופ את האנודות הבלתי-מוגדרות, כי
פרשת בנייהוורה. בכירינו את התנאים
בהם אנו פועלים, ואת שאיפתם של ה-
ריות בחבורה להשתלט על האנודות הבלתי-
מוגדרות המפורות, הצענו שאנודת ה-
מבקשת להחליף את שמה תיאליץ לשחק
כלינה. אחת נמוכה יותר. בצענו לא
קיבל ה"ר"ר לאם הצעה זו לפלואה.

חבר הנהלת ההתאחדות לכדורגל,
ירושלים

בתוככי מצריים

סיפורו האישי המלא, המשתרע על פני
16 עמודים גדושים עובדות ותוארו, של

רפי [נלסון] אילון

הופיע בראשית השבוע בגליון מיוחד של
"העולם הזה" שעודנו נמצא למכירה בכל הקיוסקים

תבנית המורה

על הוראציו נלסון, האדמירל הבריטי שתוס-העין, מספרים כי בשעת הקרב של קופנהאגן נמסר לו כי באונית הפיקוד הועלה דגל-האיתות, המצחה את הפסקת הקרב. נלסון הרים את המשקפת הארוכה שלו אל עינו העיוורת, הפליטה: "איני רואה מאומה" ופקד להמשיך בהפגזה. רפי אילון זכה לכינוי "נלסון" לא רק בשל המיון החיצוני לימאי שתוס-העין, אלא גם בשל אופיו ההרפתקני, שאינו גרוע מפני סכנה. כשיעץ לו הציר הישראלי בכורמה שלא לנסות לעבור בסואץ, השיב תשובה דומה לזו של האציל הבריטי. אולם בניגוד לאדמירל, שטען כי לא ראה מאומה, ראה נלסון הרבה מאד במצרים. כמיבצעו הפרטיזני, רבי-הסבל, הפגין שוב כי העתונאי יכול למלא שליחות לאומית עצומה, בתור העין והאוזן של הציבור.

הסכנה הגדולה ביותר המרחפת על המרחב היא שכנגד תהום האוכה החוצצת בין שני העמים, מצייר לעצמו כל עם תמונה מסר יימת על מהותו של העם היריב, תמונה שאין לה שום קשר עם המציאות. אי-הידיעה המשועתת, המולידה אשליות מגרדות-שחקים ופחדים שחוריים-מאופל, עשויה לגרום לחשבונות-שווא מסוכנים. זה היה ערכו של מיבצע נלסון, בקפיצה נחשנית עבר על פני התהום. מי שקרא את סיפורו המרחק, בגליון המיוחד של העולם הזה שיצא בראשית השבוע, התרשם לא רק מן העובדות הבולטות — המעצר הבלתי-חוקי, המכות, החקירה, שינוי-החס. לא פחות מעניינים, והרבה יותר חשובים, הפרטים הקטנים — הגבותיהם האישיות של הקצינים והאורחים במצרים ובעזה.

הדו"ח של נלסון, עתונאי בעל כושר-הסתכלות בלתי-מצוי, נותן לנו בפנים הראשונה תיאור מוכי מן ובלתי-אמצעי של האווירה הנפשית במצרים. הוא מאפשר לנו להסיק כמה מסקנות חשובות.

★ ★ ★

המסקנה הראשונה היא שקיימות כיום בשכבות הנאורות במצרים שתי גישות עקרוניות לגבי ישראל. הן מתגלות בדבריהם של סגני-האלופים המצריים. הגישה של סגן-אלוף עלי, איש שרות המודיעין המצרי, היתה פשוטה, הובעה ב"תחנת-השדור של קאהיר, גם בשפה העברית. יש להחזיר את פלסטין לבעליה!"

בעלי דיעה זו אינם משמיעים אותה בנימה של שנאה. אולם אין הם משאירים שום מקום לפתרון של שלום. הארץ שייכת לערבים, שגורשו עלידי היהודים. יש להחזיר זיך את המצב לקדמותו. לא יאונה כל רע ליהודים באופן אישי. הם יכולים להישאר, ויהיו אזרחים שווים-כווונים, כמו במצרים. אולם מדינת-ישראל חייבת להתחלל.

גישה זו מובילה למלחמה. בעליה יודעים זאת. זמנם אינו דוחק. תוך הסתמכות על פרשת הצלבנים, העומדת לנגד עיני כל ערבי, הם בטוחים בתוצאה הסופית. כפי שאמר מצרי אחד לנלסון: "זה יקח עשר שנים או מאה שנה, אבל בסוף תתמוטט המדינה ממלחמת היהודים בינם לבין עצמם". מול גישה זו עומדת הדעה השנייה, ש"הובעה בשיחה אישית על-ידי הסגן-אלוף המשמש, כנראה, בתפקיד מקביל לדובר צה"ל.

איש זה לא הביע כל משאלה לחסל את ישראל כשלעצמה. בעית-השלום היתה, בעיניו, הרבה יותר מוחשית. על ישראל להחזיר זיך את הפליטים (או חלק מהם) לשלם פיצויים, ואז יבוא השלום.

אני מאמין ששתי גישות אלה משקפות כיום את יחסו של העם המצרי כולו — יחסה של אותה שכבה משכילה או משכילה-למחצה, היוצרת את האקלים הציבורי בארץ ערבית.

נלסון לא הצליח להיפגש עם עבד אל-נאצר, ולכן אין לנו אפשרות לקבוע בצורה כה ברורה את יחסו האישי של האדם המכריע כיום את גורל מצריים. אולם דבר אחד אפשר ללמוד מדברי נלסון, המאשר דו-חיים של משקפים זרים: שלטונו של עבד אל-נאצר יציב כיום מאד.

למרות מיבצע סיני-סואץ, ואולי בגללו, מלוכדים מאחוריו ההמונים, בצורה האופיינית למשטרם דיקטטוריים וזהירים.

במקום אחר באותו ראיון אמר השליט בן ה-39: "אין אני יכול להיות אנטי-שמיז' הרי גם המצרים הם עם שמי! בעיה ישראל היא בעיקרה הבעיה של אנשים שגורשו מבתיהם — סולקו מפלסטין. יש לפצותם ולהחזירם. זוהי הבעיה העיקרית." **ולגבי עתיד עזה: "עזה היא חלק מבעית-הפליטים. עד שזו תיפתר, אנחנו נישאר בעזה." זיך הוסיף לומר על עזה למורת ישראל, תמורת הסדר בעית הפליטים.**

★ ★ ★

ת יאזר זה מאשר שיטנו הבדל גדול בין מצריים לבין אותן ארצות-ערב

תמרות עשן מקאהיר

הנמצאות ביבשת אסיה. שום אישיות ערבית בסוריה, ירדן, עיראק או סעודיה לא העזה להציע בצורה זו תנאי-שלום לישראל. מתקבל הרושם כי בארצות אלה ישנה שגאה עיוורת לישראל. ואילו במצריים, כך נראה, אין כמעט שגאה ריגשית בכלל. איה — כן, התנגדות — כן, שגאה — לא. השגאה שישנה מכוונת לאנגליה ול-צרפת. ישראל נראית למצרים יותר כגורמה. **אם מסקנה זו נכונה, הרי שהיא מכתובה קו ברור למדיניות עצי-מאית ישראלית (אם ייתכן דבר כזה): להופיע ולפעול כך שתי חזק את החוגים המצריים המורכבים לשלום-על-תנאי, ושתבורר את השואפים לחיסול המדינה.**

עתון זה הטיף לקו זה במשך שנים ארוכות. הוא התוהה פעמים רבות את הדיכאים האפשריות להשגת מטרה זו. נוכחנו לדעת כי ישנם אישים רבים בישראל, בעיקר קר מבין אנשי-הצמרת הקרובים לבעיות ערב, שדעתם מודעה עם שלנו. אולם הם לא יכלו לפרוץ את הקיר האטום של בורות ותוס-ידיעה, עליו רשום פסק-האיתות: "כל הערבים שחיים!" ספוק המלכו את מצריים מאחורי האויבים הקיצוניים ביותר. עלינו לחדול מלהיות מסתכלים

מה יחסו של עבד אל-נאצר לישראל? לאיזו משתי האסכולות הוא שייך?

את התשובה אפשר רק לנחש. יתכן שהוא מנסה לפשר בין השתיים, אינו מתחייב סופית. אולם אם לדון לפי הריאיון העתונאי האחרון שנתן לעורך ה"שבועון האמריקאי לוג", קרובה דעתו לזו של הסגן-אלוף השני. כשנשאל: "או שתחסל את ישראל או שתחיה עמה. במה אתה בוחר? באילו תנאים אתה מוכן להפסיק את מצב-הלוחמה?" השיב: "מעולם לא קראתי להשמדת מדינת ישראל. לא תמצא שום איום כזה אף באחד מנאומי... אשר לשלום, הרי הסדר כללי צריך לקחת בחשבון את זכותם של הפליטים לחזור לאדמתם ואת בעית הגבולות. מצד שני, ההסדר צריך לקחת בחשבון את זכותם של הישראלים להשתמש בתעלת-סואץ ובמפרץ-עקבה. איני יודע מתי הסדר כללי כזה יהיה אפשרי."

זוהי תשובה מעניינת. היא מודי דה בקיום ישראל כעובדה קיימת לצמיתות. היא מתעלמת מגבולות החלטה או"ם. היא מציגה שני דברים אים: פתרון בעית-הפליטים ב"תיקוני-גבול".

מבחינו כנעשה בתוך עמי המרי-חב. עלינו להיכנס לתוך הזירה. עלינו להפסיק לדבר נגד העם המצרי. עלינו לדבר אל העם המצרי, בתוך העם המצרי. כי מעשים מעוררים, מדרבנים.

★ ★ ★

י תכן כי החלק הדרמטי ביותר של סיפור נלסון, זה המתאר את משפט-הלינין שכמעט נערך לו בעזה, הוא גם החשוב ביותר. הוא מוכיח דבר אחד: בני-גוד למצריים, שוררת בעזה שגאה לישראל. מי לא התחלחל למקרא הסיפור על הא-סירה הערבית, שצעקה ובכתה בתאה כל הלילה באופן היסטרי לעבר תאו של נלסון, מפני שבנה נהרג בימי מיבצע-סיני? מי לא התחלחל למראה תהומות השגאה השחורה? זהו קול הפליטים — האנשים החיים מזה עשר שנים במחנות ההתנחלות, כדורי-מש-חק לחישובים פוליטיים.

שום הגיון פוליטי אינו יכול לעמוד במקום שעומדים המונים מזירעב ומיואשים. אין טעם להיגיד שאין זו אשמתנו, שמנהיגי ערב עצמם אשמים בכל. אפילו היה הדבר נכון לחלוטין, הרי לא ישונה המצב העובדתי. כל עוד נמצאים פליטים אלה במחנותיהם, לא ייעשה הצעד הראשון לשלום. בימי הכיבוש הישראלי בעזה השמענו הצעה, שהיתה, לדעתנו, עשויה לשנות ב-אופן מהפכני את כל עמדתה של ישראל במרחב. היא התגבשה בלבנו עת סיירו חוליות המערכת במחנות-הפליטים העצור מים של הרצועה, שותחו עם מאות פליטים. **תבענו להציע באופן הגיוני כי הרצועה תסופח למדינת-ישראל, וכי כל תושבי הרצועה יהפכו לאלתרי לאזרחי המדינה בעלי זכויות מלאות. המדינה היתה צריכה לקבל על עצמה התחייבות לשקף מם כפי ששיקמה עולים יהודיים. הצעה זו חייבה צעדים מעשים מיידיים. אמרנו: תפתח המדינה מייד לשכות-הרשמה בכל מחנות-הפליטים של הרצועה. תרשום את כל הפליטים, תגבה מהם עדות על הנכסים שהשאירו אחריהם בשטחה של ישראל. פעולה זו היתה משכנעת וממחישה לפליטים, יותר מאלף מאמרים, כי אמנם חל מפנה בגורלם האישי, וכי יש להם תקווה, בתנאי שהרצועה תישאר בידי ישראל. אפילו לא היתה ישראל מצליחה, לבסוף, להחזיק ברצועה, ושוב היתה יורד המסך בינה לבין 300 אלף תושביה ופליטיה, הרי היתה פעולה זו נושאת פרי: אחרי שנוכחו לדעת כי ישראל היתה מוכנה לשלם קץ לסבלותיהם, היה נשמט הקרקע מתחת לשני אהם העיוורת, ואולי היה נובט בלב רבים זרע של גישה חדשה למדינה.**

אולם אבירי-הנסיגה בישראל לא שעו להצעה. דויד בן-גוריון פסל אותה במפורש ובפה מלא, בטענה כי שיקום הפליטים יהיה על חשבון קליטת העולים, וכי העולים עדיפים. היה זה קוצר-ראיה.

כי הוצאות-ההכשרון מחבלות בי קליטה יותר מהוצאות שיקום הפליטים בעזרה בינלאומית.

★ ★ ★

א ל פאת מאת — מה שעבר, מת. הפסדנו את עזה, ואת ההזדמנות הגדולה לחולל שינוי במחנה הפליטים. אולם הבעיה שאותה, ותיאור של נלסון חייב לעורר את לבנו לתומרתה. על ישראל לטול כיום לידיה יוזמה גדולה ומהפכנית בפניה ישירה אל הפליטים, תוך הצעה מגובשת ומפורטת לפתרון בעיית-המצרים, במסגרת החזרת הרצועה למדינה, או חזרת חלק הפליטים ותשלום שלומים לשאר הפתרון הכרחי — ומוטב להחליט כי כל יום רק מגביר את זרעי-הפורענות שינכבט בשדות מוקשים.

(כל הוכיות שפורות)

חומיין מלך ירדן יוזמן לביקור רשמי בארצות-הברית. הוא יתקבל שם על-ידי הנשיא אייזנהאואר וינהגו בו כבוד מלכים, כפי שנהגו

במלך ערב סעוד, בביקורו האחרון שם.

לעומת זאת עלול ביקורו של בנגוריון בווינגטון לרדת מן הפרק. מאמציו של שגריר ישראל בארצות-הברית, אבא אבן, להשיג

הזמנה אמריקאית רשמית לביג'י לא עלו יפה, ולכן ייתכן כי ראש-הממשלה

יצטרך לוותר על תוכניתו זאת, אם כי רצה מאד לנסוע לארצות-הברית בימי

עצרת האו"ם הבאה, ואף החל בהכנות למסע זה (תצפית בעולם הזה 1031).

שבו היו מעוניינים במיוחד גם ראשי המגזרים ומלווה העצמאות.

תוצאות מסוימות צפויות כנראה, למרות הכל, לפעילות

האמריקאית המחודשת בעניין הפליטים הערביים. לאחר שהאמ

ריקאים יבטיחו לירדן סכום כסף ניכר בעד קליטת כל פליט הנמצא מחוץ

לגבולות ירדן, תסכים כנראה ירדן לקבל מספר מסויים של פליטים מיושבי

רצועת עזה.

ייתכן כי ישראל תסכים להמשרת חלק מפקודנות

הפליטים הערביים, כניסטה מצידה לטייע בפתרון בעיית הפליטים.

בבנקים ישראלים מוקפאים עד היום לא רק סכומי כסף ניכרים, בצורת

פיקודנות מימי המנדט, אלא גם כספים וחפציי-ערך השמורים בכספות.

ייתכן כי למטרה זאת תקים ישראל נציגות מיוחדת, נספחת לשגרירות בירומא, שתספד בהעברת הסכומים הללו. בראש נציגות זאת יעמוד, אם תקום,

יועץ הממשלה לעניינים ערביים, יהושע

פלמון.

חוגים רשמיים ירמזו כנרי

אה בקרוב לכמה מוסדות ואי

שים ישראלים לסיג את

יחסיהם ההדוקים עם שגרירות

ברית-המועצות בישראל, ובייחוד

עם השגריר עצמו, אלכסנדר ניקיטיץ'

אברמוב. מאז שובו של אברמוב ליש-

ראל, אחרי הנסיגה מסיני, נמנע השגר

ריר בצורה הפגנתית ביותר מפגישות

עם מוסדות מדיניים רשמיים ישראלים,

ובפרט על משרד-החוץ בכל הדרגים.

לעומת זאת, החל בהיזק קשים אישיים

הדוקים ופגישות לעתים קרובות יותר

עם ראשי מפלגות השמאל, ובעיקר

מ"ם, עם כמה מראשי הסוכנות היהי

דית, ועם פרופסורים באוניברסיטה

העברית בירושלים ובמכון וייצמן

ברחובות. כמו כן הירבה בביקורים

בקיבוצים, משרד-החוץ מודאג מתופעה

זאת, ויציע כנראה לחוגים הישראליים

הנוגעים בדבר להתייחס לשגריר ביתר

קרירות, מה שעלול לגרום להרעת

היחסים בין השגרירות הסובייטית לבין

ממשלת ישראל.

אין תקווה לפתרון קרוב

לבעיית היחסים הפנימיים המחריפים בין שרי ממשלת ישראל.

למרות התפתחותם הפלתי-בריא של הסכסוכים בין שר-הפיתוח מרדכי בנטוב

לבין שר-התחבורה משה כרמל על כל בעיית נמל אילת, ובין שר המסחר והתעשייה

ספיר לבין שר-החקלאות קדיש לוז על הסמכות לקציעת מחירי התוצרת

החקלאית, הוריד בנגוריון מסדר היום של הממשלה את הסעיף הדין בסמכויות

השרים ומשרדיהם.

פתוחת בתי-ספר כי במאי תהווה פלעי-מחלוקת קוא-

ליציוני נוסף. אנשי מפלגות השמאל לא ישלימו עם הוראתו של משרד

החינוך והתרבות, לקראת שנת הלימודים החדשה, המחייבת להשאיר את בתי-

הספר פתוחים ביום חג-הפועלים.

תקציב מיוחד של מיליון ל"י לפיתוח מירון וקבר

ר' שמעון בריזחאי יירש על-ידי שרי-הדתות משה שפירא מאת

הממשלה. בצורה זאת מקווה משרד-הדתות לאפשר את החגיגות ההמוניות

בל"ג בעומר בשנה הבאה, ולמנוע את הבזיונות שאירעו במקום זה בשנתיים

האחרונות. מאחר שהאוצר לא יתלהב להקציב סכום זה, תתעורר מחלוקת

חריפה בממשלה גם על נושא זה.

הפגנות השבת לא ישארו נחלת תליאביב בלבד. כתגובה

על הסובבת הבלתי-פוסקת בקבלת חוק השבת, יתנהלו הפגנות כאלה בכל

חלקי הארץ, מלבד בחיפה, בה נהוגה תחבורת אוטובוסים בשבת.

יתעכב פירסומו של דו"ח מבקר המדינה על מפעל

יב"המלה, למרות העובדה שהכנתו נשלמה כבר לפני שבועות אחדים. חוגים

מעוניינים משתדלים לדחות ככל האפשר את פירסום הדו"ח, שהוא קטלני,

או לפחות להכניס בו ריכוכים.

לנתניה יהיה אולי בקרוב ראש-עירייה חדש, במקומו

של עובד בן-עמי. סיעת מפא"י, שפרשה השבוע מהקואליציה העירונית,

מונח בפעילות סודית קדחתנית מאחורי הקלעים להשיג הרכב קואליציוני אשר

יבטיח את החלפת ראש-העירייה ואולי גם את הוצאתה המוחלטת של סיעת

הצ"כ מן הקואליציה העירונית.

העם

חזית החאקי

כמעט כל דבר נשתנה בישראל בדרך האחרון. רק דבר אחד לא נשתנה: החאקי נשאר הצבע הלאומי.

תחילה היה זה צבע החלוציות. הצעיר במכונסי-החאקי הקצרים, בעל כובע-הטמבל בצבע-חאקי, היה סמל האומה החדשה. הוא לא נמצא רק בקיבוצים, אלא פשט

משם גם אל הערים הגדולות.

עם גבור המאבק, היה זה צבע המרי.

האצ"ל לבש אותו במחתרת, כל עוד קיים

מיסדרים רשמיים. ההגנה והפלמ"ח הת-

עטפו בו. צה"ל הצעיר שם על ראשו

את כובע-הגרם החאקי, והמדינה החדשה

הפכה אותו לצבע בטחונה — מדי צה"ל.

השבוע הפך צבע-החאקי לסמל של משהו

חדש — סמל המערכה הכלכלית. השביתה

במפעל-הענק של אתא, המייצר את מדי-

החאקי לחיילים ולאורחים, נסתיימה. האיש

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

החאקי

בתחושת זו הגיע לתורכיה, ומשמ, דרך ראש-הניקרה, לארץ-ישראל. אפילו מקורביו לא הכירוהו בלבוש זה. אחיו הצעיר, שנלחה אליו, היה היחיד מבין המשפחה הענפה, ש- מנתה קרוב ל-100 נסיכים, שנמלט מן התופת.

כמו כל פרשה בחיי הרבנים מבלו, היתה גם זו עטורת אגדות. גנרל נאצי, כך סופר, קיבל שוחד בסך 100 אלף דולאר, שנתרמו על-ידי בלזאים עשירים בעולם, והוא שעזר להצלת הרב.

שחרית ערב. מבין שלוש הכתות ה-

עיקריות של התנועה הסנידית, היו הבלזאים החזקה ביותר. בעוד שכת חב"ד (העולם הזה 948) שלטה ברוסיה, והרבי מגור בפולין הקונגרסאית (שהיתה תחת שלטון הרוסים), הרי בלו שנהה בתחום הממלכה האוסטרית, והרבי שלה מלך בחסידי גאליציה.

אנשי חב"ד היו אנשי מחשבה ומסתורין. אנשי גור היו אריסטוקראטים וגבירים. אולם אנשי בלו היו עממיים, אנשי-מעשה. הם לא התנוו מפוליטיקה. הכת כולה היתה מפלגה מובהקת, השתתפה בבחירות בממלכה האוס-

טרית, בעיריית ובקהילות, היו לה שר-פנים ושר-חוץ (שגם נקראו כך). היא הקדישה מרץ עצום לכיבוש עמדות-מפתח והשפעה. האיש שהיה אחראי לכך היה הרבי השני, רבי יהושע רוקח, שמלך בגאליציה ביד רמה, אישר או פסל את הוראות כל שאר הרבנים.

הרבי השלישי, יששכר רוב, הרחיב את הממ- לכה גם להונגריה ולרוסיה הקרפאטית, נדד משם במלחמת-העולם הראשונה.

הרב הרביעי, רבי אהרון (ר' ארלה") רוקח, לא היה כובש פוליטי כאבותיו. הוא היה טיפוס מכונס בתוך עצמו, שחקן, שלא הרים כמעט לעולם את עינו להביט בבין שיתו. אמרו עליו שהוא "למעלה מן הנמן".

כי את תפילת-השחרית התפלל בערב, ואת ארוחת-הצהריים אכל בחצות. סעודת-השבת יכלה להיערך אצלו עד היום השני בשבוע, ועד אז היתה שבת בחצרו.

צד הממלכה. בלו עצמה, עירה ועירה בת פחות מ-200 משפחות יהודיות, היתה בירה הומה מאלפי אנשים בכל ימות ה- שבוע, רבבות נוספות בחגים. רכבות מיר- חדות של ממשלת-פולין שירתו את ההמונים, שבאו לראותו בשעת ארוחתו, ליהנות מת- שיריים של סעודתו.

כשהגיע לארץ והשתכן ברחוב אחד-העם בתל-אביב, בקירבת רחוב שינקין, היה זה רק צל מן הממלכה הקודמת. אמנם, בלו מהווה גם עתה כוח אדיר, ובניה העשירים באמריקה ובבלגיה מרכזים בידיהם ענפי- כלכלה עולמיים כמו ענף היהלומים. אולם בתל-אביב הסתובבו רק מאות מעטות מסביב לרב.

צל נוסף הטילה בעית הירושה על אחרית ימיו של הרב. שלושת בניו האילמים הוש- מרו בפולין, אחיו הצעיר, שהגיע עמו ארצה, מת כעבור זמן קצר ממלחמת-הסרסון. הרבי הקשיש עצמו נושא אשה צעירה. בת 20, אך לא זכה בצאצאים נוספים. בנו של האח ה- צעיר נשאר יורש יחיד.

בשביל ההמונים, שלווו השבוע בקולות- יללה את גופתו של רבי אהרון רוקח, שנפ- טר בירושלים משטף-דם פתאומי במוח בגיל 80, היה האמין הצעיר היורש החוקי. אולם גם הם ידעו כי למעשה הגיעה בלו לסוף דרכה עם רבה הרביעי, בהרה-מנוחות של ירושלים.

מפלגות

בלי כופי נשרים

אחד הפלאים של ישראל הוא כי הנשר הפוליטי האדיר ששמו מפא"י חסר שני אבריו החיוניים: לשון עתונאית וכנף ארגונית. את מקומה של הראשונה תפסה מאז ומעולם עדת כתבלבים מלחכי-פינבה וחסרי-כשרון. השניה היתה קבורה בבית גדול ברחוב הירקון, עטוף דממת-הנצח, שדמה יותר למוזיאון מכובד מאשר למרכז מפלגה.

לפני שנה החליט הנשר להצמיח לעצמו כנף חדשה. הבית העזוב נוסר לידי הנמ- רצות של גיורא (גיורג) יוספסל, אלו צורפו מיטב הכוחות של המפלגה. אהוד אבריאלי הפך לשר-האירגון, ונהג למדן לשרה מקצועית, איש-דבר חיים יערי לשר-

לא יהיה זה מקרה ראשון של המלכת רב ינוקא. לפני 70 שנה, עם מות האדמו"ר מ- סטולין, נתמנה בנו רבי ישראל, אז בן 3, כאדמו"ר חדש. שמו נשאר "הינוקא מסטולין".

הרבי מבלו

תמורת 32 ק"ג, 100 אלף דולאר

לבוש-החאקי, הנס מולר, פתח דף חדש בחיים הכלכליים של העם (ראה להלן) — לא דף לבן, כי אם דף-חאקי.

דת

נסף לרבבות

בין הילדים המשחקים אחרי-הצהריים ב- שדרות רוטשילד, תל-אביב, בקירבת בית- הבימה, נמצא לעתים קרובות ילד בן 11, בלונדי, חיוור וגבה-קומה, לבוש כשאר הילדים. פיאוחו הקטנטנות כמעט ואינן נראות לעין, גם כיפתו הצבעונית הקטנה אינה מעוררת תשומת-לב.

אולם יתכן מאד כי בקרוב יעלה ילד זה, יששכר דוב רוקח (מתחרו עם לוקח), לכס- המלכות של מדינה מיוחדת במינה, ללא גבולות על פני המפה, אך בעלת עוצמה מדינית רבה. הוא עשוי להיות הרבי החמישי מבלו. גנרל נאצי עזר. הרבי הרביעי לא היה ככל האדם. עצם הגיעו לגיל 80 היה כמעט נס. כי הגבר הצנום, ששקל רק 32 ק"ג, ש- היה לובש פרווה גדולה גם בימי-החום של תל-אביב מפני שגופו התשוש רעד מקור בגלל חוסר-דם, אכל כה מעט, שקשה היה להבין כיצד נשאר בכלל בחיים, ללא עזרה מהשמיים.

אולם חייו היו נתונים לא פעם בסכנה מו- חשית עוד יותר. בימי הכיבוש הנאצי פיר- סם צבא-הכיבוש הודעה עם תמונתו, הציע פרס גבוה למורת הסגרתו. הרבי הסתתר בגיטו בוכניה, ליד קראקוב, עבר משם ב- עזרת קבוצת-קסטנר לבודפשט, כשהוא מגולח וזקן, מגודל שפם עבות, חבוש קולפאק גבוה, נעול מגפיים גסים ולבוש ברוסלאק, מעיל- איכרים אוקראיני.

אחרי מאמצים נואשים, שלא נשאו פרי, נעצר הכושע המבוקש - במקרה

תיווך להסגרת פושע

המשטרה היתה חסרת-אונים. הקצינים, שהיו ממונים על הפעולה, היו גם חסרי-סבלנות. הם החליטו לעשות צעד חדש, לעצור את רחמים ויעקוב חדאד ואת דוד שמס'טוב, אחי הבורחים. המעצר שם קץ למאמצי התיווך.

★ ★ ★

רוצים לתפוס פדיון

שופט השלום מכס צ'רנובילסקי הקשיב לטענות וזקצין: "האחים סיפקו מזון וכסף לבורחים. יש לנו הוכחות לכך".

האחים נעצרו לחמישה ימים. בבית השאירו את ריהם משפחות מטופלות בילדים. "אני מוכן להיפגש עם אחי ולנסות לשכנע אותו להסגיר את עצמו. רק שהמשטרה תפסיק להטריד את ביתי ולהפחיד את ילדי כל לילה", אמר לשופט דוד שמס'טוב.

בביתה שבשכונת התקווה בתל-אביב, סיפרה רות חדאד, אשתו של רחמים חדאד, האח הצעיר במשפחה, לכתב "העולם הזה":

"למה הכניסו את בעלי לבית-הסוהר? יום יום עושים לנו צרות בבית. הקצינים פאר, קנר, כץ ונאור באים כל לילה, נכנסים עם סטנים, כאילו רוצים לתפוס פדיון. "כל יום היו עוצרים את בעלי. תפסו גם את האחיות הצעירה גאולה, בת 15. יום שלם לא נתנו לה

האחרונים, לאחר שנכשלה במאמצי לתפוס את זר בורחים בעזרת מודיעים ומאמצים-תיווך בלתי-מוצלחים. מיד אחרי הימים הראשונים של היפוש-סרק, נקט המטה הארצי בצעד בלתי-רגיל: הוא הכריז על מתן פרס של 1000 ל"י לכל מי שיגלה את מקומו של אחד משני הבורחים, או 2000 ל"י למי שיגלה את מקום מחבואם של השניים.

אך התוצאה, להכרות הפרס, היתה רגילה: עשרות אזרחים החלו לצלצל למדור-הבילוש, הטרידו אותו בלי הפסק, בידיעות בלתי-מבוססות. קציני המדור, שפעלו לפי העיקרון: כל ידיעה יש בה גם מן האמת, נאלצו להפנות כוחות משטרהיים גדולים לחיפושי סרק. כך, למשל, פרצה יחידת בלשים ושוטרים מזוינים בתת-מקלעים, ביום חמישי שעבר, למרתף קולנוע דן בתל-אביב, הפסיקה את הקרנת הסרט וערכה חיפושים מדוקדקים באולם-הקולנוע. שני הבורחים לא נמצאו.

פעולה אחרת נערכה בהשכמת הבוקר של אותו יום, בשוק הכרמל בתל-אביב. כוח משטרה גדול הסתער על הירקנים והסוחרים המביאים את סחורתם למכירה, עיכב אותם במשך שעה ארוכה בחיפושים שלא העלו דבר.

בשכונת התקווה ובסלמה, מקום מגוריהם של זורי חדאד ואחיו, ערכו בלשי המדור גיחות פתע. הם פרצו בתת-מקלעים טעונים בלתי-משפחה, פעמים אחדות בכל לילה. בבוקר היו עורכים חיפושים מדוק-דקים במכוניות הלחם ומצרכי החלב שהיו באות לשכונה.

רק פעם אחת הצליח מארב משטרתי לבוא המגע עם שמי'טוב וחדאד. היה זה ברחוב התבור, מקום מגוריו של יעקוב חדאד. המארב הבחין בשני דמויות, שהתקרבו לצריף מגוריו של יעקב, ב-4.30 לפנות בוקר. במקום להמתין ולהכות עד ששתי הדמויות תכנסנה לצריף, ואז להקיפו ולהפתיעם בפנים, צעק מפקד המארב הנרגש: "מי שם?"

התשובה היתה זוקפנית: "הסתלקו מכאן. אני אירה בכס!" היה זה קולו של חדאד.

המארב השתטח על האדמה. השוטרים זכרו כי בתדריך שנתן להם ראש הענף הפלילי במטה המחוז, אריה נאור, נאמר ש"חדאד הוא מסוכן ומזוין". חדאד ושמי'טוב ניצלו את ההודמנות, דילגו על הגדר וברחו, כשמטר יריות מאחוריהם.

★ ★ ★

500 ל"י מכיס פרטי

מה שהפריע יותר מכל לפעולות החיפושים אחרי שני הבורחים, היתה עובדה פשוטה ביותר: מדור הבילוש התל-אביבי איבד בזמן האחרון כמעט את כל מודיעיו.

היה זה תהליך קצר ביותר. הבלשים החדשים, שתפסו את מקומם של התחיקים שפוורו ביחידות אחרות, לא ידעו להעריך כראוי את ערכו המשטרתי של המודיע. הם איבדו את אמונם של המודיעים הישנים, שפחדו פן תודע נאמנותם הכפולה במחנה העולם התחתון, לא הצליחו לרכוש מודיעים חדשים. באין מודיעים, נאלצה המשטרה לפנות לעזרת מתחכים. סגן-מפקח-מחוזי אריה נאור פנה לאישיות ידועה, שלה קשרים אמיצים בעולם התחתון, ביקש לתווך בינו לבין הפושעים הבורחים. תמורת זאת, הבטיח נאור, תינתן יד חופשית לעסקיו של אותה אישיות.

האיש החל לפעול במרץ. הוא פנה לאחיו של חדאד, הציע לו הצעה מפתה: חדאד ושמי'טוב יסגירו את עצמם דרך אחיו של חדאד, שיוכה בפרס 2000 ל"י, על סכום זה יוסיף המתווך מכיסו הפרטי 500 ל"י.

האח חדאד לא השיב מיד. הוא הסכים להעביר את ההצעה אליהו חדאד, להשיב סופית בלילה של אותו יום או למחרת בבוקר.

בבוקר ראה המתווך שאחיו של חדאד אינו בא. הוא ניסה לפעול בדרכים אחרות, פנה לאחת הדמויות הידועות בעולם התחתון, ששימש בעבר כאחד ה"מודיעים הטובים ביותר של מדור הבילוש. התשובה היתה שלילית.

בינתיים הגיעה ההצעה לאוזניו של חדאד. הוא ביקש מאחיו לדחות את המתווך למשך יום-יומיים נוספים, כדי שיוכל בינתיים להחליף את מקום מתבואו.

לידה-לילה בקע אור לבן מחלונות מטה-המחוז של משטרת תל-אביב. בשעות הקטנות יצאו בלשי המדור הפלילי, רובם חדשים וחסרי-נסיון, לפעולה שהיא בין הפעולות הקשות והמסוכנות ביותר בעבודת הבולשת: תפיסת האסירים שברחו מכלא תל-מונד, לפני שבועיים.

המשטרה גייסה למבצע את כל כוחותיה. היא העבירה לתל-אביב יחידה של משמר הגבול, אספה מחדש למטה-המחוז את כל הבלשים הוותיקים, שפוורו בין היחידות אחרי פרשת-שטיינברג, הכריזה על מצב הכן בכל הנפות.

בשעות הערב של היום השני, לגמרי במקרה, הצליחה המשטרה לתפוס את אליהו חדאד, המסוכן והנעזז שבשני הבורחים.

★ ★ ★

מצוד בשעות הערב

צל מצוד טלפון, שהגיע למדור הבילוש, בשעות המוקדמות של הערב, העמיד את קציני המדור על רגליהם. הידיעה היתה מדהימה: חדאד נראה מסתובב בשכונת-עזרא בתל-אביב, בקירבת שכונת התקווה.

אנשי המדור היו רגילים כבר להודעות כאלה. אולם הפעם היה המקור רציני ביותר. היה זה אחד מאנשי היחידה ליוני-האסירים של המשטרה, יהודה בכר, שהודמן ב"מקרה לשכונת עזרא. בבגדים אורחיים ומחויץ לתפקיד. בין הבתים ראה לפתע פרצוף מוכר. הוא הסתכל לכיוון

גיסה חדאד
מה הוא עשה -

האיש, הכיר מיד את אליהו חדאד, אותו ליהה לא פעם לבית-הסוהר ולבית-המשפט.

השוטר לא היסס. הוא חיכה עד שחדאד נכנס לאחד הבתים של השכונה, רץ מיד למכשיר הטלפון הסמוך, הודיע למדור הבילוש. אחרי-כן חזר השוטר, המשך לעמוד על יד הבית עד בוא המשטרה.

למקום הגיעה יחידה עצומה של שוטרי תל-אביב, הבלשים וכל הגייסות שהיו אותה שעה באזור. הם הקיפו את הבית הקטן וצווח על חדאד לצאת ממנו בידיים מורמות.

חדאד סירב לצאת. הקצינים ערכו התייעצות. לבסוף הוחלט להתפרץ פנימה. המפקח דוד פאר, ראש מדור הבילוש, פרץ בראש השוטרים, התנפל על חדאד שהיה מזויין באקדח טעון, עצר אותו.

חדאד הובא לנפה הדרומית, הוכנס לכלא המחוזי, לקול תרועות-השמחה של השוטרים, הבלשים וה"קצינים, שלא עצמו עין במשך השבועיים האחרונים. "עכשיו נשאר לנו רק זאכי שמס'טוב", אמר אחד הקצינים, "וזהו כבר בעיה קטנה יותר".

★ ★ ★

מארב על הארץ

תפיסתו של חדאד הביאה לכלל סיום מוצלח את מבצעה העיקרי של משטרת תל-אביב בשבועיים

עציר חדאד
— הרג את המשיח?

לאכול. כל הזמן איימו עליה: "איפה אחיך? אם לא תגידי לנו, נשכה אותך לרמלה".

"אפילו לחדאד הוקן, בן 80, אמרו: "אם לא תגיד לנו איפה בנך נשלח אותך לבית הסוהר".

★ ★ ★

חדאד צריך חבילה של כסף

ביום ששי באו ולקחו את בעלי מהעבודה. בעלי הלך איתם. עצרו אותו. היה שמונה בערב. בעלי לא בא. הלכתי לרחוב השחר. הסמל גיסים עזייהו אמר לי: "יש לנו הוכחות. אנחנו עוצרים אותך".

"בשבת הלכתי לתת להם אוכל. הקצין פאר אמר לי שאחרי שבת יעצרו אותי ואת הילדים. הסוהר לא נתן לי להיכנס ועיכב אותי יותר משעה: "את חדאד? אם את חדאד, את צריכה לחכות".

"מה יש אם אני חדאד? מה אנחנו פושעים? הקצינים אמרו לי: "אם רק נתפוס את חדאד, נעשה ממנו מסגנת". הם עושים ממנו פדאי. הם עושים אותו לרוצח.

"הם אומרים שאנחנו נתנו להם כסף. איזה כסף? יש לנו משפחות ויש לנו ילדים. אנחנו יכולים לתת לו לירה, שתים או שלוש. חדאד צריך שלוש לירות? חדאד צריך חבילה של כסף.

"מה עשה להם חדאד? הרג את המשיח שלהם?"

● למדן חזרה לכסאה המרופד בכנסת, שהיה הרבה יותר נוח מכסאה-העבודה במפא"י.

● חיים יערי התגעגע חזרה לנוחיות בארמון החדש של דבר, אחרי שלא הצליח להשתלט על העבודה שנמסרה לו כדובר המפלגה, לא יצר עתונות טובה למפלגתו.

● איש ועדת-הביקורת, עובדיה פורת,

המודיעין.

● **יהב ללא מגן**, במשך שנה תמימה ניסה הנשר יוספסל להמריא על כנפיו החדשות. אולם לרוץ המול נשרו הנוצות בו אחר זי:

● אבריאל החליט ללכת לגאנה, העדיף את היבשת השחורה על העבודה השחורה במרכז המפלגה.

ד.ו.ב.ק.

עתה טובה אתאיץ

במדינה

פרשת עמוס

פרקליטו של העד המצחיק

העד המצחיק ביותר במשפט-הדיבה של עמוס בן-גוריון נגד שורת המתנדבים (ראה עמוד 7) היה אהרון צוקרמן, פקיד במשרד רשם השותפויות במשרד המשפטים בירושלים.

כל בית המשפט צחק, הפרקליטים צחקו בקול רם, התובע לתוך מטפת והשופטים לתוך תיקיהם, גם לאחר שציה על הקתלה המתגלגלת מצחוק לעזוב את האולם. הסיבה לצחוק: הופעתו המשונה ותשובותיו המורדות של עד התביעה.

אולם סיפור-המעשה, שהיה כרוך בעד המצחיק, לא היה מצחיק כלל. צוקרמן, שהיה הורה כי היה במשך תקופה ארוכה בטיפולו של רופאי-נפש, נמנה זמן קצר על חברי השורה. הוא הגיע לארכיון השורה וסחב מתוכו תיק מיסמכים, שהיו קשורים למשפט עמוס. את התיק מסר צוקרמן לידי כספי, פרקליטו של סגן המפקח הכללי, שהצהיר על כך בעת גילוי המיסמכים של שני הצדדים.

"אני שונא אותך!" צוקרמן גנב את התיק, אמר העצני בעדותו, מעולם לא עלה בדעתי לתת לצוקרמן תיק של השורה. הוא נמנה על חברי השורה זמן קצר מאד.

גירסתם של כספי ועמוס היתה אחרת: את התיק קיבל צוקרמן מהעצני, לצורך הכנת המשפט. כדי לחזק טענה זו, קרא כספי לצוקרמן

רת ארקיע, שפרק ביום רביעי שעבר מטען של 32 אורחים חשובים, שהוזמנו על-ידי משרד הפיתוח הממ"מי, להשתתף בשמחת הנחת אבן-הפינה למרכז המסחרי החדש של אילת. האורחים ירדו מהמטוס, סעדו על-חשבון משרד הפיתוח, צעדו, כשפקידי המשרד והשר עצמו בראשם, לכיוון שדה-התעופה, שם תקים אילת, חברה לבנין ופיתוח בע"מ, גוש בניינים גדול, שיכיל בית-מלון מפואר, מסעדה, שרשרת תנויות ואולם קולנוע.

כשהגיעה השעה היעודה להנחת אבן-הפינה ולשמיעת נאומו האורחים, שניצלו בשמשה של אילת וחיוכו כבר בקוצר-רוחו למטוס שימריא לצפון הצונן, סיפקו תושבי אילת את ההפתעה הגדולה: אף אחד מתרי שבי העיר, פרט לשלושה-ארבעה סקרנים שנודמנו למקום, לא הופיע לטכס החגיגי. בראש הנעדרים: תנוך נגר, ראש המועצה המקומית, שהיה צריך לגאום ולברך בשם המועצה, לפי התוכנית המודפסת מראש.

האמפי נשא ריק, בערב, הסביר נגר לעתונאים מדוע נעדר מהטכס: "משרד הפיתוח סירב לשלוח אותנו בחברה החדשה, המקימה את המרכז המסחרי. לא היה טעם כלשהו שיצדיק את נוכחותי."

אותה שעה ירד שר הפיתוח, מרדכי בני טוב, אל האמפי-תיאטרון הגדול שליד בית החייל. מודעות-ענק הכריזו ברחובות על אסיפת-הסברה גדולה, בה יענה השר לשאלות התושבים, יסביר את תוכניות משרדו לפיתוח העיר הדרומית.

האמפי-תיאטרון נשא ריק. מחוץ לשר ולמלוויי, המתינו במקום רק ששה מתושבי

תשבץ העולם הזה גליון 1037

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13	12	11		10
	19		18	17	16		15	
		24		23	22		21	20
	28		27		26		25	
	33		32		31	30		29
		38		37		36		35
	43	42		41		40		39
47		46		45		44		
			52	51		50		49
	58		57	56	55	54		53
			60					59

מאוזן: 1. סיי-גריה מוכרת ב"פרס; 4. סיגרי יית פילטר; 10. בת-שבע לשבע; 11. משפחת מל-חינים גרמניים; 13. חוטם; 14. היטל מכס; 15. בנק ישראלי; 17. זמן; 19. עדר ל"א ראש; 20. אר-לוף צה"ל; 22. שימושי בפתיחת קופסות; 25. גב-עה בעלת ערך ארכיאולוגי; 26. הסטרא אחרא; 27. מספר המצ'וות; 30. איום; 32. עוד בלי סוף; 33. כן, באיטלקית; 34. חיוני לאדם; 36. מספר פרקי קוהלת; 37. בית מלאכה; 39. במאי תיאטרון זירה; 41. כוח; 42. אות עברית; 44. שם תנ"כי; 46. מעט; 48. אות צ'רצ'יל; 50. מלטה, למשל; 51. רומה רימון נגד טנקים; 53. שימושי בידי הספר; 55. הברה היוצרת רבות; 57. קריק-טוריסטן; 58. פקודה; 59. הבירה; 60. בראש האנייה.

מאוזן: 1. הוצאת ספרים; 2. אות ללא אלף; 3. בנאי; 5. רב אלוף; 6. יישוב בעמק יזרעאל; 7. גייר ערך; 8. עובר; 9. ארץ צפון; 12. תחת ה-

נהג קרוש ציר מכונות וצירי ליה

אילת. כל השאר בילו את הערב בבתי-הם או באולם-הקולנוע הקריר של בית-ההסתדרות המקומי. קולנוע זה מציג רק שלוש פעמים בשבוע. בקשת השר, לבטל את הצגת הערב, נדחתה. כשחזר השר לירושלים, למחרת היום, רשמו אנשי מפא"י באילת תוצאה 2:0 לזכותם.

השמעה או לא?

בימים בהם היתה אילת כולה מורכבת מ"ארבע שורות בתים לבנים, וכמה עשרות צריפונים במעברה, החליטה ועדת-התרבות של המועצה המקומית לצייד את העיירה מתפתחת בנכס-צאן-ברזל תרבותי עצמאי: עלון מקומי מוכפל, שישקף בכתב את הבעיות השוטפות של הישוב הקטן בדרום ה"ארץ.

העלונים הראשונים של דבר אילת היו פרי עבודה משותפת של כמעט כל עסקני ופעילי אילת. הדפים המוכפלים תוקתקו בידי מזכירת המועצה המקומית שהעסיקה את בעלה, מפקד כוחות-הצבא במרחב, בעיסוק שעי העלון בציורים זעירים. את ההכפלה ביצע מזכיר מועצת הפועלים בעצמו, כשכל חברי המזכירות והנהלת המועצה שוקדים לפרנס את העלון במאמרים תכופים וענייניים. עד מהרה הפך דבר אילת לחפץ קבוע בכל בתי אילת, תומרי-קריאה מעניין לכל גקודה צפונית אליה הגיע. נושאו הקבועים: מים, (המשך בעמוד 8)

עצמו. תוך רעמי צחוק בלתי-פוסקים (ל-תמיר: "אני שונא אותך בגלל משפט קסט-גר. אתה מגחלי") טען צוקרמן כי היה מספק חומר רב לשורה מתוך תיקי משרד רשם השותפויות, בלי לגבות מהמעיינים בתיקים את דמי השירות הרגילים, בהתאם לחוק.

בדלתיים פתוחות. יומיים אחרי עדותו, הודה צוקרמן מעבודתו. נציבות המנג'ן, שלא הודרה מעולם להדיח אף אחד מסקירי הממשלה הבכירים, אלא לאחר חקירה אישית של שנים אחדות, הודיעה שצוקרמן יועמד לדין על שירותו לשורה.

השבוע, הודיעה נציבות המנג'ן על מועד המשפט. בניגוד לכל עשרות המשפטים המשמעתיים האחרים, הנערכים בדלתיים סגורות ומכלי לפרסם את שמות הנאשמים, ייערך משפטו של צוקרמן בדלתיים פתוחות. עם פרסום המועד, פורסם גם שם הפרקליט שצוקרמן בחר לעצמו: מיכאל כספי, מקבל התיק הגנוב בידי צוקרמן מארכיון השורה.

אילת קולנוע ליד ים-סוף
תושבי אילת רגילים כבר לטכסים חגיגיים של הנחות אבן-פינה, של נאומים נר-גשים ועשרות בקבוקי משקה וכיבוד יקר, הנעלמים בהודמות זו ומופיעים שוב בסעי' פי ההוצאות של המוסדות הציבוריים ב"עיר החדשה.
משום כך לא שם איש מתושבי אילת לב למטוס המיוחד, שביעי באותו יום, של חב-

פקידים! תלמידים! סטודנטים!
הרשמו עוד היום באולפן רג"ל לקורס הדרהודשי (2 x שבוע) ל-
קצרנות עברית ו/או אנגלית
בת"א: אצל ה. בריקא, גורדון 5.
בחיפה: בייס, במעלה, החלוק 13.
הצלחה מובטחת!

מיוחד לשינונים!
מגרשים ברחובות
ת"א טלפון 24749

בית המשפט טעה... בית המשפט נכשל... בית המשפט התפשר עם העובדות..."

משפט עמוס: הסיבוב השני

את האחריות בפרשת אירסו על המפקח הכללי בלבד, כך טעה בית המשפט בהטילו את האחריות בפרשת סחרדלוב על הקצינים שטיינברג וזוהר בלבד.

במיוחד התעלם בית המשפט מחומר הראיות, המוכיח שי אחריותו של הקצין זוהר בפרשת סחרדלוב אינה רק בכך שהוא אשר הורה לקצין שטיינברג לעשות את אשר עשה. בית המשפט התעלם מכל מכלול הראיות, המוכיח לפחות כי התובע ידע על כל פרשת סחרדלוב, וחיפה על מעשי שני הקצינים הללו, אשר שירתו את האינטרסים שלו.

★ ★ ★

● **על פרשת שטיינברג:** בית המשפט התעלם כליל מכל פרשת שטיינברג בשלביה המאוחרים יותר, המר כחה לאיזה תהום היה התובע מוכן לרדת כדי להגן על עצמו בפני האמת.

★ ★ ★

● **על הוויילדה של ליגום:** קביעותיו של בית המשפט בפרשת החילה של ליגום אינן עולות בקנה אחד עם הראיות שהובאו, ובמיוחד אין יסוד לקביעה, כאילו צמחה לאוצר תועלת כלשהי מההסדר שנעשה בפרשת לי גום. העובדות שהוכחו הן שלא זו בלבד שהתובע נהנה מהסדר זה הנאה חומרית בלבד, בשתי של 5000 ל"י, אלא שבאותו זמן עצמו הוא עוד קיבל כספים מהאוצר, שלא כדין, לתשלום דמי השכירות שלא שלם.

★ ★ ★

● **על פרשת "כורים":** אף בעניין כורים, בו מצא בית המשפט פגם, התעלם בית המשפט מהשקרים המוכחים של התובע, המצביעים על העדר תום לב בפרשה כולה.

★ ★ ★

● **על יחסי היועץ המשפטי עם "השורה":** בית המשפט טעה בקביעותיו לגבי היחסים שהיו קיימים בין היועץ המשפטי ובין המערערים... קביעתו של בית המשפט, כאילו מעדותו של מר העצני עולה שהיחסים בין היועץ המשפטי לבין המערערים היו קונספיראטיביים, אין לה על מה שתסמוך...

בית המשפט התעלם כליל מהעובדה שהיועץ המשפטי לא רק קרא, אלא אף תיקן את המכתב האמור, (מכתבה של השורה בתשובה לעמוס בן גוריון), אשר בו ראה בית המשפט את עיקר הדיבה... בית המשפט הסיק איפוא מסקנות מוטעות מיחסים אלה, במקום להסיק את המסקנה ההגיונית והיחידה, דהיינו, שהמערערים נקטו בצעד ללא תקדים ביחס לפירסומיהם, שעה שהראו אותם תחילה ליועץ המשפטי, דבר המורג על תום לב קיצוני ללא סייג.

★ ★ ★

● **על עמוד 30:** פסקהדין פגום בשל העדר עמוד מותכו. ללא עמוד זה, אין להבין את ניתוח עדותו של מר סהר, ובלעדי ניתוח זה, נעדר מפקדהדין אחד מיתירות הנמקתו העיקרית. לפיכך טוענים המערערים כי פסקהדין חסר בעיקרו, וכי אף מסיבה זו בלבד יש לבטלו... המערערים טוענים, כי החלטת בית הדין, שניתנה שבוע ימים לאחר הקראת פסקהדין, אינה יכולה להיות חלק מפסק הדין, והוא הדין לגבי הניסוח המחודש של עמוד 30, אשר נעשה ללא בקשת הצדדים, והחורג מגדר תיקון טעויות וליטוש...

המערערים טוענים כי בית המשפט לא היה מוסמך לקבוע את העובדות אשר קבע לגבי המסיבות אשר בהן התברר כי העמוד 30 אמור נעלם... למיטב ידיעת המערערים, העתקהפתח ממסר כבוד השופט שילה לא נמסר למוכר הראשי, כפי שמשמע מההחלטה, אלא לעיתונאי של סוכנות עיתונים, והיה בכך משום פירסום בפומבי של קטע בלתי שלם שלא מתוך פסקהדין.

★ ★ ★

● **על שיעור הנוזקין:** בית המשפט טעה בקביעת שיעור הנוזקין, וזאת מפאת כל אחד מהנימוקים שלהלן. בית המשפט עצמו קבע כי:

1. בפרשת סגירת תיק אירסו, התובע היה צריך לבדוק את העובדות בדיקת יתר.
2. התובע, במידה מסוימת, הוא שגרם במו ידיו לחשיפת דת נגד עצמו, על ידי התנהגות בלתי שקולה.
3. המתנות השונות שקיבל התובע, אין לראותן בעין יפה.
4. התובע עשה מעשה פסול, בשעה שהעסיק את פיקודו, הקצין ירקוני, ללא תמורה, בניגול המשפט.
5. אין דעת בית המשפט נוחה מהפגנת קשריו של התובע עם ראשי הממשלה במהלך המשפט, באמצעות צילומים שצולמו אותו זמן בבית התובע.
6. התובע לא היטיב לעשות שלא הפסיק את קשריו עם ירקוני, לאחר שנתבררה פרשת אירסו כולה.

★ ★ ★

● **על שמו הטוב של עמוס:** בית המשפט טעה בקביעותיו כי לפני פירסומי המערערים היה לתובע שם טוב.

★ ★ ★

● **על "העולם הזה":** בית המשפט טעה בכך ש קבע כאילו המערערים הם הם שסיפקו את החומר להעולם הזה, והגדילו את שיעור הפיצויים בשל כך.

משיב עמוס בן גוריון

... לא היה שם טוב...

צריך לדעת כי ירקוני חסוד, ועובדה זו לא היתה נעלמת ממנו.

קביעה זו, במסיבות העניין, משמעותה היא כי האיש שעמד במשך תשע שנים בראש משטרת ישראל הוא שוטה גמור, עובדה שאינה עומדת בפני הביקורת.

★ ★ ★

● **על עדות עמוס:** בית המשפט התעלם מעדותו של התובע ומן השקרים שהתגלו בעדותו זו בכלל, ובפרט שת אירסו בפרט. כן התעלם בית המשפט מעדותו של התובע, כאילו הקצין זוהר, שידע על החשד נגד ירקוני, אמר לו שירקוני אינו חסוד.

★ ★ ★

● **על התיקים החסויים:** בית המשפט טעה כש נמנע מלהוציא מסקנה מן העובדות, שהוכחו בבית המשפט, כי לבאבות התובע, וממילא לתובע, היה ידוע תוכן התיקים החסויים אף בטרם בוטלה חסינותם. בית המשפט טעה כשנמנע מצרף עובדה זו לתוכן התיקים, ולהתנגדותו החריפה של התובע במשפט ובקריעתו הביניים, לילויים.

★ ★ ★

● **על זכויותיו המיוחדות של עמוס:** בית המשפט טעה בכך שקבע כי היה על המערערים להתלונן על התובע בפני המפקח הכללי. קביעתו של בית המשפט ש, לא קיבל את הרושם שהמפקח הכללי היה מחפה על עבירה פלילית או על התנהגות מבישה של התובע, אילו הובאה תשומת ליבו לכך, עומדת בסתירה גמורה לקביעתו המשתמעת של בית המשפט, שאותו מפקח כללי עצמו נשבע לשקר.

★ ★ ★

● **על דיורו של עמוס ביראליהו:** בית המשפט טעה במיוחד במסקנות שהוציא מהראיות שהובאו בפניו בפרשת סחרדלוב (דיורו של עמוס, ששטורים נשלחו להציק לו כדי להניעו לפנות את הדיור). מסקנתו כי מר סהר לא חיפה על התובע בפרשה זו, אינה עומדת במבחן הביקורת ההגיונית... כשם שטעה בית המשפט בהטילו

מערער העצני (שמאל) וחבריו בשורה

... תום לב קיצוני...

המערכה סביב שמו הטוב של בן ראשי הממשלה, עמוס בן גוריון, התחדשה השבוע, כאשר הגישו שלושה מתוך ארבעת הנתבעים, מראשי שורת המתנדבים, עירעור על פסק הדין של בית הדין המחוזי בתל אביב. עירעור רביעי נוסף, של הנתבע ד"ר שמואל סימון, יוגש גם הוא תוך ימים אחרים, ויכלול העדות מפורטות על פרשת כורים, בה לא התרכז העירעור הראשון.

העירעור כולל התקפה כללית לא רק על פסקהדין ופר טיו המרובים, אלא גם על אופן ניהול המשפט והופעת עדי התביעה בו. מסקנות בית המשפט, טוענים המערערים, -בניווט שלא כדין ושלא כהוגן, על נקטת קנה המידה שונה כלפי המערערים ושורת המתנדבים מזה, וכלפי התובע ואי שים רשמיים אחרים מאידך.

בעוד אשר כלפי פעולות המערערים, אשר אף לפי קביו עת בית המשפט הינה אורחים מתנדבים, אשר רק טובת הציבור עמדה לנגד עיניהם, נקט בית המשפט באמת-דין קפדנית, חשדנית וחמורה ביותר, הרי כלפי התובע, ידידיו ואישים רשמיים אחרים, נהג בית המשפט לפני משורת הדין ונקט בקנה המידה אבהי וסלחני, אשר בתוצאותיו יש משום עיוות הדין.

בניגוד לסון היבט של מיסמכים משפטיים, טוען העירעור עור במלים חריפות ביותר: "בית המשפט נכשל והכשיל את עצמו בכך שהתעלם כליל ממסכת השקרים ששיקרו בבית המשפט, ביועצין ובמחנכו, התובע ועדי תביעה מר כיים אחרים, ומשאר הפעולות הפליליות והבלתי-הוגנות שנקטו התובע וידידיו בהכנת המשפט ובניהולו. מתוך התי עלמות מכל אלה, ומן הקנונייה המאורגנת אשר עמדה מחמתיהם, נשתבשה ראייתו של בית המשפט, והוא הגיע לבחירת קנה המידה מוטעה ומכשיל בקביעת מהימנותו של עדותו."

כאשר תתחדש הפרשה בפני בית המשפט הגבוה לעירעורים, יצטרפו השופטים העליונים לשקול מחדש את ה נקודות הבאות:

★ ★ ★

● **על סגירת תיק אירסו:** בית המשפט טעה בקביעת סדר המאורעות בנקודות מרכזיות... בית המשפט התעלם מהעובדות שהוכחו בפניו בעליל, כי ירקוני וחבריו הוציאו בטענות שהיא כסף רב מהחברים הבודדים של התאחדות המלונאים, וכי עובדה זאת היתה נהירה לחוקרי המשטרה, שעה שטיפלו בתיק... בית המשפט התעלם מחומר הראיות המרובה, אשר הוכיח כי סגירת תיק אירסו על ידי הקצינים לזר, וזוהר היתה בלתי-סבירה, שירותית ומנוגדת למקובל במשטרת ישראל.

כן טעה בית המשפט, באשר נמנע מלקבוע את הקשר שי בין עמוס לבין סגירת התיק השירותית. בית המשפט התעלם משורת ההוכחות אשר הובאה בפניו, ואשר הוכיחה בעליל שהקצין ליף סתר את עצמו (בעדותו) סתירות חמורות. ובמיוחד נכשל בית המשפט באשר הפך לקביעות עובדתית שורה של נימוקיסרק שהשמיע הקצין ליף להצ דקת סגירת התיק נגד ירקוני, אף שאינם יכולים לעמוד במבחן הביקורת... בית המשפט התעלם כליל מן ההוכחות שהובאו בפניו על המיסמכים החיוניים שהעלימו ממנו ידידי עמוס, וביניהם הקצין ליף.

★ ★ ★

● **על עדותו של יחזקאל סהר:** על אף שבאופן מהותי קבע בית המשפט כי עדו התביעה סהר, המפקח הכללי של המשטרה, שיקר בעדותו — טעה בית המשפט בהגדרות אשר בהן בחר להגדיר עדות זו. בית המשפט לא נקט עמדה יציבה וחד-משמעית כלפי האיש הממונה על החוק, ובעיקבות ציטוט מהותי ועובדתי של כמה משקריו של העד סהר, שאינם יכולים להיות אלא שקרים ביועצין, התפשר בית המשפט עם העובדות הבלתי-מעוררות והעי תיק את מוקד השקרים של עד זה מן הנקודות המרכזיות אל המשניות... בית המשפט טעה שעה שביקש להמתיק את דבר השקר של המפקח הכללי ולרככו על ידי ציון העובדה ש,מר סהר מסור למוסד המשטרה ולפיקודו, ושלא יכול היה להשתחרר מקנאה לכבוד המשטרה ולכבוד מפקח המשטרה. אין לך שררן אשר לא שיקר בשבועה בשל קנאות, מסירות או נאמנות יותר לעצמו, למקורבים אליו או למוסד בו הוא קשור...

בית המשפט טעה בקבועו שמר סהר לא אמר את האמת בכך שלא גילה לבית המשפט כי הכיר את תיק אירסו במעט שבמעט, וכי ניסה לעורר רושם שהינו בקי בפרשה בשעה שלא היה כן. קביעה זו מוטעת אף לאור דבריו הברורים של סהר עצמו בעדות הראשית, בה ידע לספר פרטים ופרטי-פרטים מתיק אירסו, לנגד עיני בית המשפט עצמו התייעץ העד סהר עם עוזריו, עיין ארוכות בתיק, קרא מסמכים שלמים, ואף על פי כן חזר על שקריו כל עוד היו התיקים חסויים...

קביעת בית המשפט ש, המפקח הכללי הכחיש את עובדת היות ירקוני חסוד כדי לחפות על שגיאותיו שלו" מוטעת אף היא. מעולם לא נטען כי המפקח הכללי אישית ביצע בשעתו איוו שהיא שגיאה בתום לב בפרשת ירקוני, ומר מלא לא היה צריך המפקח הכללי לחפות על שגיאה כלי שהי שביצע בשעתו בפרשה... בית המשפט טעה בקבועו "לו היה המפקח הכללי טורח, ולו במקצת, ללמוד לפני הופעתו כעד תיק אשר היה צריך לעמוד במרכז עדותו, היה

במדינה

צהרים של יום-השבת. אחרי שבני-המשפחה התעוררו ממנוחת-הצהריים, יצאה משפחתו של לוזון לערוך פיקניק משפחתי בחורשה קטנה שעל חוף הירקון, ליד שבע-טחנות. אולם בהתקרבם לחורשה המיועדת, בה נהגו לבלות גם בעבר, התברר כי משהו השתנה בנוף המקום. פני הנחל ירדו בהרבה מאז החלה שאיבת המים ממעינות הירקון למפעל-ההשקאה לנוב. במקום בו זרמו פעם יובלים של הנחל, השתרע עתה משטח של ביצות.

המשפחה הצוהלת שלא הבחינה בשינוי הנוף, נתקעה בבוק הסמיך. אפרים לא איבד את עשתונותו, מיהר לחלוק את אשתו, חמשת ילדיו ואת אחיו מתוך הבוק. עד שניקו האנשים את עצמם מן הבוק, החל להחשיך. מלכלכים ועייפים התכוננו בני משפחת לוזון לחזור לביתם. אבל אבא, איפוא גיאקי? שאלה אסתר

קרוב לוזון ואשתו מנות לאב, חיים לבן

בת החמש את אמה. לחרדת הגורים התברר כי הילד בן השמונה חסר. אחיו של אפרים רץ להזעיק מטטרה שעה שהאב עצמו נעלם בין השיחים בחיפושיו אחר בנו.

הילדים צעקו: "אבא!" אפרים לוזון, 43, היה גבר אמיץ. בטוניס, ארץ מולדתו, היה נציב ביתר במקום. לפני כשנתיים עלה ארצה, עבד במערכת השבועון הצרפתי של תנועת-החירות. "אין לך מה לזאוג, אמא!" הרגיעו הילדים את האם, "אבא הוא גיבור, הוא יביא את גיאקי!" אבל האב התמהמה לחזור. הילדים החלו לצעוק: "אבא! גיאקי!" אחרי כשעה נשמע קול חלוש ממעמקי הסבך. עוברים-ושבים, שהתקבצו במקום לשמע הצעקות, פילסו להם דרך בין ה"שיחים", משו את גיאקי הקטן מן הבוק. בו היה שקוע עד למתניו.

אולם האב עצמו לא חזר. בינתיים הגיעה המשטרה. החיפושים אחר האב נמשכו עד שעות הבוקר, כשאשתו וילדיו ממתנינים לו במקום. רק בשעות הבוקר, אחרי שכל החיפושים לא העלו דבר, הגיעו למקום מכביה-האש המתנדבים.

נראה שמכביה-האש הם מתנדבים בעיניים אחרים. כאשר היה עליהם לחפש את אפי רים לוזון, הם דרשו קודם כל תשלום בעד החיפוש. "עכשיו אתם מדברים על כסף?!" התפלץ אחיו של לוזון, "שם מונח אדם. אם אין לי כסף, לא תוציאו אותי?" אבל הכבאים עמדו על שלהם. בלית ברירה שילם האב את הסכום המבוקש, שאת גובהו הוא מסרב לגלות. רק בשעה שתיים אחר הצהרים נמשתה

(המשך בעמוד 12)

(המשך מעמוד 6) הספקה, בית-חולים, בעיות-חברה ועיתיה של אלת.

דברים של טעם. מיבצע-טיני הפך בבת אחת את העיריה הועיריה לעיר-גמל קטנה. הוצאתו לאור של דבר אילת נחקה לקרן זחית. אך השבוע, לאחר הפסקה ארוכה של יותר מששה חודשים, חידש דבר אילת את הופעתו, כשהיא עמוס נושאים בוערים ביותר: מחירי המשקאות הקלים בקיוסקים, מחיר הגלידה, היחס לתירי, בעית הכלבים השוטים, מחיר הלחם, ואפילו שיר-ההילה לעיר החדשה ("כזאת הנך כעת/יפה ומגונן דרה /לקראת עתיד נשאת/ צוהלת וזוהרת.") מערכת דבר אילת החליטה להפוך את ה"עלון לחלק בלתי-נפרד מהעיר עצמה, לדאוג לכך שהתושבים ימצאו בו ענין, כותבת ב"דבר המערכת": לכל אחד רשות לכתוב מה שעולה על דעתו, אולם בשלוש מגבלות — שיהיו אלה דברים של טעם, שיהיה להם קשר לאילת, ושלא יהיו בהם השמצות ר' עלבונות אישיים.

"מובן שגם המושג השמצה אינו זהה אצל כל אחד. עם אלה הרואים בכל בקורת השמצה אי-אפשר כלל להתווכח. אולם כל ה"רואה עצמו נפגע או כמי שנעשה לו עוול, יכול לכתוב לעתון וייענה."

המשק

100 הימים של הנס מולר

מליוני מלים נכתבו על שביתת-אחא. מאמרים מלומדים, סטטיסטיקות מפולפלות, נאומי תעמולה, נשפכו כמים. אולם מקורו של הסכסוך, שגרם למאבק-כוח אדיר בין מחנה הפועלים ואף למבחן-כוח של דויד בן-גוריון עצמו, היה פשוט בתכלית. בארץ קיים משטר כלכלי הבנוי על תרומות ומענקים. תהליכי-הייצור הם כמעט חסרי-חשיבות לגבי המבנה המהותי של משק זה. איש לא מתעשר בו כיצרון, אלא אך כיונק מקופת המדינה. לכן אין שום קשר בין רוחי המעבידים ושכר הפועלים מצד אחד, לבין חובתו של מפעל לקיים את עצמו ולפרוח בתנאים הרגילים של משטר קאפיטליסטי חופשי.

אגרוף מול עורף. הנס מולר, קאפיטליסט עקשן וקשה-עורף גם בחייו הפרטיים, קם למרוד נגד מציאות זו. כקאפיטליסט קלאסי, טען כי מפעל צריך להתקיים בכוחות עצמו — מבלי שיהיה עליו לספסר בשוק המטבע, או לשלשל את ידיו לתוך כיסי האומה, כפי שעושים כמעט כל שאר המעבידים בישראל. הוא דרש פיטורים של פועלים בלתי-יעילים, התאמת השכר למת-הייצור.

ל1700 פועלי אתא לא היה כל חשק להפוך נושא לתיאוריות משקיות חדשות. הם לא הבינו מדוע צריכים דווקא הם להיות הראשונים שיוצאו מתחום המעגל הכלכלי הקיים, ויהיו חלוצים-בעל-כורחם של הבראת המשק, בעוד שכל שאר חבריהם ימשיכו ליהנות ממשטר-החלוקה. הם הכי ריוו שביתה.

כמו כל מאבק בו צודקים שני הצדדים, איש איש לפי תפיסתו, היה זה מאבק מר. אגרוף-הפלדה של אלמוגי הלם בעורף הברזל של מולר. עשרות גורמים אחרים נכנסו למישחק — המאבק בין כנופיית-החצר של ביגוי לבין מנגנון החושים (הטולס הזה 1033), האינטרסים של המשק ההסתדרותי כמעביד, ועוד. אולם המאבק היסודי היה נעוץ בשתי התפיסות היריבות.

חרב פיפיות. השבוע, אחרי 100 ימי-שביתה, נכנעו שני הצדדים. הם דמו לשני מתאגרפים, שהתעייפו עד כדי כך שהם נופלים תשושי-כוח איש לזרועות רעהו. שני הצדדים הפסידו, ושניהם הרחיחו. הפשרה היתה אי-שם באמצע, כפי שיכלה להתקבל בשקט ביום הראשון של השביתה, אילו הצדדים היו מוכנים לכך אז.

אולם אפילו תוצאה זו היא מהפכה. ב"דור האחרון, מאז ראשית הפרוספריטי של מלחמת העולם השנייה, כל שביתה בארץ נסתיימה בנצחון הפועלים. מולר שבר מעגל זה.

החל מהיום יהפוך נשקה-שביתה לחרב פיפיות. איש לא יטול אותו עוד לידיו, להבא. בלי חרדה בלב.

אסונות

פיקניה על גדות הירקון

"אחרי הצהרים גלך לירקון", הבטיח אפרים לוזון לילדיו בשעת ארוחת ה-

הוא צעיד ופיקה. מחפש תמורה מלאה לכספו ודואג לכך כי יקבלנה אל נכון.

מובן מאליו:

נלסון הוא מעשן!

א.19

האולפן הדרמתי שליד תיאטרון "זירה"

מקבל תלמידים לכל הביתות לקראת פתיחת עונת הלימודים החדשה. מגיל 16 עד 28. לפרטים נא לפנות אל ת. ד. 6310. תל-אביב.

מערכות רהיטים חדישים ביותר

אצל

א. זוזובסקי

ברחוב הרצל 39, תל-אביב

חדרי שינה מודרניים אינטימיים — חדרי אוכל — פינות הול ופינות סלון נחמדות ומרהיבות עין — מודלים מקוריים —

בית-חרושת לרהיטים ב. ג. את א. לוינשטיין דוגמות חדישות ביותר בבית-המסחר לרהיטים

לוינשטיין

בית החרושת: מרכז וולובלסקי, ת"א רחוב 2, טלפון 82525
בית-המסחר: רחוב הרצל 43, ת"א טלפון 83575

חדרי אוכל — רהיטי משרד — ספריות מוכנים ופילפונים

יהודי מוסקבה (למעלה) הריעו, בכו, הצטופפו בכל מקום בו הופיעו נציגיה של ישראל במוסקבה

הציוני של המשלחת הישראלית, שביקש לקשור קשרים בין ישראל ויהודי ברית המועצות, היה הסיכום הסופי בלי ספק חיובי. סיכום זה רשום על פניהם של יהודי מוסקבה בתמונה למעלה, שחזו בהופעת הישראלים בפארק סוקולניקי, בתכנית של שירים וריקודים.

תמונות אלה, שצולמו ברובן על-ידי שלום כהן, ראש מערכת "העולם הזה", מתארות את דרכה של המשלחת הישראלית בפסטיבל-הנוער. הן מוכיחות, יותר מכל מאמר, כי הופעת המשלחת היתה כדאית. למרות שלא חסרו התנגשויות בין היוזמים הסובייטיים לבין החלק

להסדיר את העניין בשלב גבוה יותר, לא יצא הדבר לפועל, לאכזבתם הגדולה של חברי-הלהקה, אשר התלבשו במיוחד והתכוונו להסרטה, נאלצו לשוב הביתה.

הופעת-מחול של המשלחת הציונית בתיאטרון מוס-סובייט. המטריטים הסובייטיים התושמו ממנה במידה כזאת שביקשו להסריטה במיוחד. אולם כשניגשו

גאנה כושי מגאנה מנשק נערה סובייטית. בריקוד רומני זה הבחירה חופשית.

אמריקה האמריקאים הדגישו את לאור מיותם, אך נסעו לסין העממית.

עיראק קבוצת ערבים זו הצטלמה ברצון על ידי העתונאי הישראלי, אף שהיחסים בין המשלחות לא היו טובים ביותר.

בין תשואות ודמעות, התקדם הדגל הישראלי

קבלת הפנים למשלחת בתחנת מוסקבה נערכה על ידי הוועד המכיני. במקום בשעה 6 בבוקר, בא הקהל רק בשעה 10.

תשואות לדגל חלק מן הקהל, כפי שצולם על ידי שלום כהן מן המכונית, בשעת המיצעד הגדול ברחובות.

„שלוס! שלוס!“

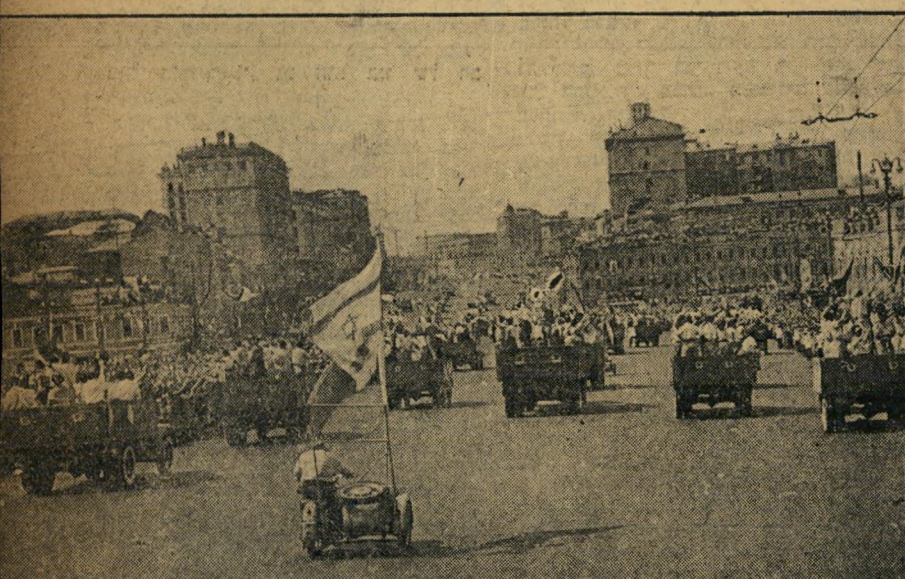
יהודי קופץ לעבר המשלחת הישראלית, לוחץ בהתרגשות שהקהל שמר עליו בקפדנות, בלי חבלים וגדר תיל.

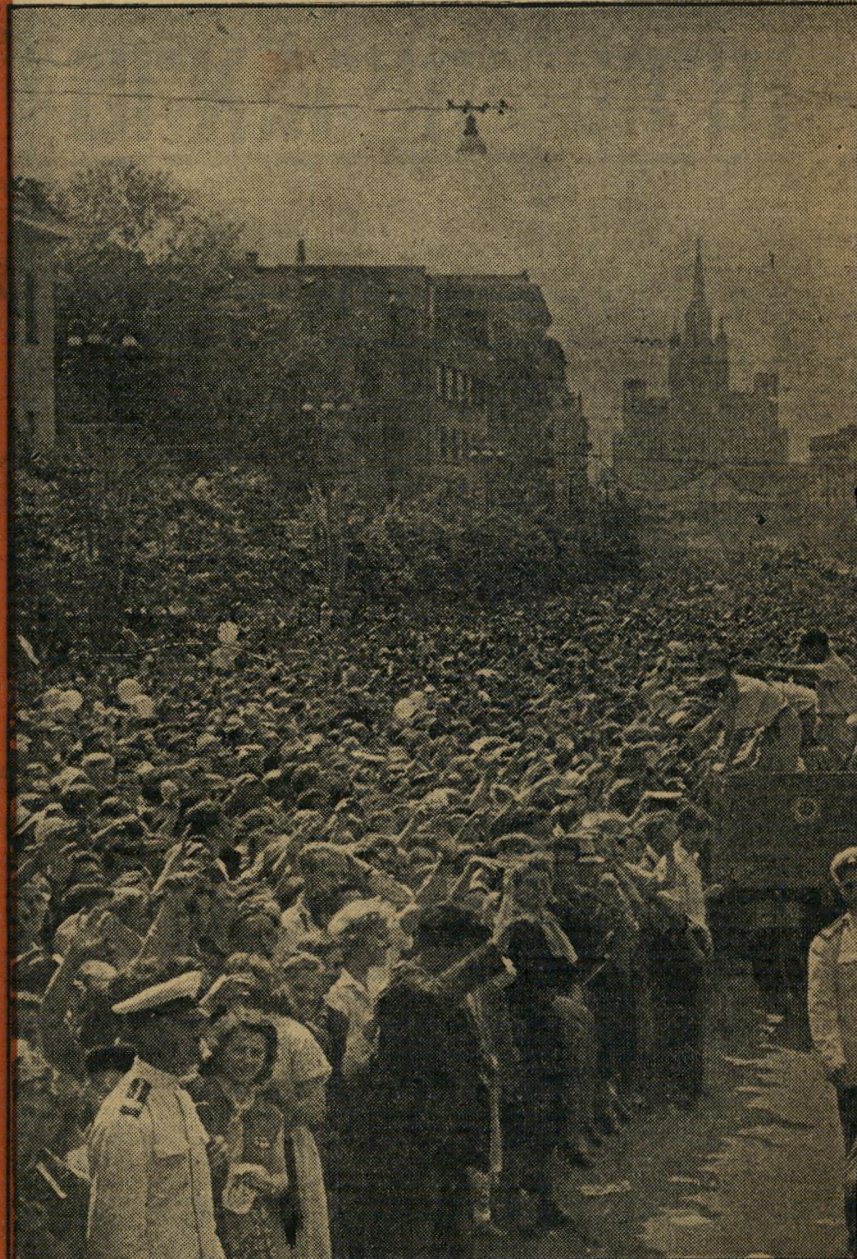
שוודיה שתי ספורטאיות שוודיות, שזכו בצדק לאהדה מיוחדת וספונסנית.

מלכת היופי של נשף הקרמלין, נערה סובייטית, הצטלמה על רקע העיר מוסקבה, כשהיא מנופפת לבאיי הנשף אחרי בחירתה. בגלל הנשף נפתח המיבצר בפני הקהל. נערות חילקו פרחים ותזמורות בידרו את הקהל.

במוסקבה

הדגל בראש בראש המשלחת הישראלית נשא אופנוע את הדגל הלאומי ואת השלט "ישראל" ברוסית, להקלת הזיהוי.

הקרמל מואר בשעת חצות בדיוק, כשהזיקוקין דינור עולים אל השמיים. לפניו בתמונה: מי נהר מוסקבה השקטים.

את ידי אחד הישראלים, בשעת המצעד הגדול, השוטר במדים הלבנים נבוכ על הפרת הסדר, צויות כאלה של יהודי מוסקבה נמשכו, בניגוד לרצון השלטונות, במשך כל ימי הפסטיבל.

(המשך מעמוד 8)

גופתו של אפרים לוזון, האיש שבצע בביצה הבלתי-מגודרת, בנסותו להציל את בנו.

מנגנון

גנונת דיפלומטיה

צמח היימן לאי צמח בחממת מפא"י. כבנו של רב לונדוני ומנהל סניף ברקלייס בנק בירושלים, היה צמחיסטיל היימן מעורה יותר במושבה הבריטית של העיר, כתב מאמרים ראשיים בעתון פלסטין פוסט, קורמו (ההגון יותר) של הגירוזנט פוסט. בתפקיד זה הכיר את משה שרת, גנן שאהב לגדל צמחים שהתאימו לטעמו. כך הגיע היום בו הציע שרת להיימן להתמנות לצירי ישראל בדרום-אפריקה. היימן הסכים, תפס את מקומו של יחזקאל דויד גויטיין, שכהן עד אז בתפקיד זה.

האדמה הקשיחה של ארץ הבורים לא התאימה לצמח הירושלמי. היימן חילל את השבת בפרהסיה, דבר שעורר מורת-רוח לא רק בקרב היהודים, אלא גם בעיני הכמרים האדוקים השולטים בארץ הפרדת-הגזע. היה צורך להעתיקו לקרקע אחרת. עריכתה הייתה באותם הימים התפנה מקומו של הקונסול הכללי של ישראל בניו-יורק, עד אז אברהם ("אייב") הרמן. התפקיד לא קסם להיימן, כי דרגת קונסול כללי נמוכה מזו של ציר. אולם הובטחו להבטחות שהנעימו לו את ההעברה. ההבטחה: שיתמנה כציר ישראל בחשינגטון, כשיתפנה מקום זה.

היימן לא יכול היה לקחת בחשבון שחתך חולל שואת-שבת, כמו רעידת-האדמה ש' עקרה את ההר שרת מנפת-משרד-החוץ, ושלתה במקומו הר חדש בשם גולדה מאיר.

גולדה לא ראתה את עצמה מחוייבת לטפח את הצמח השרתי. כשהועבר ראובן שילוח מתפקידו-כציר באמריקה, הוצע מקומו ליעקוב הרצוג, היבוי של ביגיי מאז מיבצטיני, גם הוא בנו של רב וקרוב-משפחה של היימן.

שמחה לפרת. באחד הימים נודע במשרד-החוץ כי הקונסול הכללי בניו-יורק עומד להגיע לארץ, כדי לתוג את הבר-מצחה של בנו בירושלים. רק עם בואו הוברר שהיתה לו מטרה שנייה: לברר מה מסתתר מאחורי השמועות על מינויו של הרצוג.

אי-אפשר היה להסתיר מפניו את האמת העגומה. ואז עשה היימן דבר בלתי-רגיל בישראל: הוא פשוט התפטר. בלי אומר ודברים לקח את אשתו וילדיו, חזר לערר-גתו הראשונה בבנק ברקלייס. מינוי ישראל נאלצה לחפש לעצמה קונסול כללי חדש בעיר השלישית בגודלה בעולם.

מינוי לקחת מועמד באופן דחוף? גולדה

כלבן אוראכין בפעולה
כלב מי ששוחק

השקיפה סביבה. מכסה ננעץ בשמחה פרת, מעובדי משרדה. אמנם, שמו כבר נשלח למוסקבה, כמי שעומד להיות יועץ הי-שגרירות שם, אף וכה לאישור הסובייטים. השבוע, בלי היסוס רב, נצטחה פרת לארוז את מזודותיו לטוס במטוס הראשון לניו-יורק, כדי לתפוס את מקומו של הצמח שנעלם.

עתונות

מלחמת תנופה

אתה ההחלטות האחרונות של ועידת תנועת-החירות היתה לצאת למלחמת-תנופה לכיבוש הנוער הישראלי. עד כה נכשלו נסיונות התנועה לארגן נוער בקנה-מידה גדול מחוץ לעדות המזרח. כל נסיון מעין זה היה נכשל ברגע שהיו מדביקים ליוזמי את התואר "פאשיסטים". אלה שתואר זה לא הפחיד אותם, מאורגנים בתנועת-הנוער בית"ר, שאינה מן הגדולות ביותר. כיאה לאנשים הצמודים לרוח הצבאית, חשבו ומצאו מארגני מלחמת-התנופה ל-כיבוש הנוער, כי מלחמתם הייתה להתנהל בהתאם לכל עקרונות המלחמה. העקרונות החשוב ביותר היה - סודיות והסתאה. וכך התעשרו מדפי הקיסוסים לפני שלושה חדשים בשבועון ישראלי חדש, שנשא עליו את התואר: תנופה.

בראש הגליון הראשון התנוסט שער אדום, שנשא תמונה הירואית של יגאל אלון, וכלל ברכה לבנית להקמת השבועון מידי פיאר מגוס-פראנס. רשימת חברי המערכת השמנה לא גילתה דבר על השי-תיוכות העתון. חברי המערכת היו ברובם צעירים, מדויכי תנועות-נוער שונות. עתון הספרית-תנופה. משך שלושה חד-שים בלבד ראה תנופה את אור העולם. הוא הודפס בשלושת אלפים טפסים, מהם נמכרו פחות מהחצי. אולם למרות שהיה ברור מראש כי העתון נדון לכשלון, הוא המשיך להופיע. היה זה עתון חסר רוח-חיים, ערוך באידיעה מקצועית, ש' רוב תכנו היה מכותב מסיפורים שהופיעו בעתונות היומית.

סוד קיומו של העתון היה פשוט. תנועת-החירות אמנם לא הוציאה את הי-שבועון, אולם היא נתנה אשאי להוצאתו, עד סכום של עשרת אלפים לירות, על חשבון מודעות הבחירות לכנסת הבאה. בשבוע החולף התברר לאחראים כי מועד הבחירות עדיין רחוק ואילו הכסף הולך ואוזל. הם החליטו להפסיק את האשראי. גלגלי תנופה חדלו מלהסתובב. לפתע התעוררו כמה מתכרי מערכת הי-שבועון, חניכי הצופים ותנועות-נוער דתיות, טענו כאילו הולכו שולל, לא ידעו כי העתון שיך לחירות.

היחיד שלא נושא מתנופה היה עורכו, צעיר בשם חיים בן-דוד, לשעבר עובד הגירוזנט פוסט. לו לא היתה ההשתייכות המפלגתית חשובה. אם תנועת החירות איבדה את תנופתה, יש עוד מפלגות בעלות חזון תנופתי, חשב כנראה בן-דוד. הוא החל בפעולת-תנופה לגיוס כספים עבור העתון שגחץ, משרת המחפש לו אדון חדש. הלקה לגבי תנועת-החירות, כמו לכל מפלגה אחרת בארץ, היה פשוט: פעולות הסוואה שהן טובות בשדה-הקרב, הן תמי-רון-התאבדות בשדה העתונות.

פשעים

היכן קבור הכלב?

כלב-המשרה שהשאר את אחת משיניו בתוך גופו של מפגין דתי בתל-אביב העסיק גם השבוע את מוסדות המשטרה והמשפלה. אולם הליצנים, שטענו כי יש צורך להקים בית-דין חוקר של כלבי-המשטרה, לא ידעו כי ישנם עוד שלושה מועמדים למשפט הכלבים.

היו אלה הכלבים שמילאו תפקיד מוזר בליל התפוע שבוע לפני שמונה חדשים, עת התגנבו פושעים לווילה של רבקה זיו ליד תל-אביב, פוצצו את בית-השומר ו-הרגו את השומר עצמו. כל המעשה המ-סועף הזה נעשה בתחום תנועתם של שני כלבים גברתיים, ובקירבת הימצאו של כלב שלישי.

ידע שוטר נפש כלב. תעלומת שלושת הכלבים עניינה במיוחד את זוג-מונד אוראכין, שהוזמן על-ידי רבקה זיו לבדוק את הפרשה. אוראכין (58), מאמך כלבים חתיק מצ'כוסלובקיה, תושב רמת-גן, וגם כיום אחד השמות הידועים בין (המשך בעמוד 16)

שני הצדדים של טראגדיית שלום

"איפה הצדק במדינת ישראל?" צעק גבר צנום ונמוך מספסל-הגאשמים באולם המשפטים, "אנחנו נשב בבית-סוהר, והמשטרה תיקח את הנשים שלנו?" השופט ציחה להוציאו מהאולם, שהיה מוקף משמרות מוכפלים של שוטרים, גרוש מפה לפה קהל סקרנים. כי פסק-הדין שעמד להינתן בשבוע החולף על-ידי שופט-השלום מכס צירנובילסקי, היה באחד המשפטים הסנסיציוניים ביותר במדינה - משפטו של הדי"ר אליהו שלום.

השאלה שיוחפה באולם-המשפטים הצר היתה: האם היה רופא-העיניים צריך לנהוג כפי שנהג כדי לתפוס את אשתו בשעת בגידתה? התשובה לכך ניתנה בפסק-דין ארוך ומנומק, שהוקרא על-ידי השופט בקול שקט. לאחר שניתח את כל פרטי המקרה שהתרחש לפני עשרה שבועות, הביע את תמיכתו על שהדי"ר שלום הואשם רק באשמה אחת. קבע הוא: "אני מוכרח לציין שלא מובן לי מדוע בחרה התביעה שלא להאשים את הרופא בהסתג-גבול. כי הרי כולם היו שותפים לאותו מעשה שהדי"ר שלום היה ללא ספק מארגנו ומתכננו."

החלטתו השניה של השופט היתה החלטה עקרונית חשובה. אמר השופט בפסק-הדין: "בעל העובד את דירתו בטענה שאינו רוצה לחיות עם אשתו, עוזב בראש וראשונה את אשתו, ואם ייכנס בכוח לדירה המוחזקת על-ידי אשתו, ייחשב כמסיג גבול. הנוסיכות אשר הוכחו בפני במקרה הנידון מוכיחות כי הבעל, די"ר שלום, התכחן לעובד את הדירה על-מנת לא לחזור אליה כל זמן שאשתו גרה בה, ושהסכים מראש שהדירה היא בחזקת אשתו."

המשיר השופט: "קשה לי לתאר לעצמי ארגון ותכנון וצירוף של מסיבות ושל גורמים המצביעים על הכוונה להרגיז את האדם המחזיק ברכוש בצורה כה בולטת ובלתי-ניתנת לערעור, כמו המסיבות והגורמים אשר הוכחו בפני. האם הדי"ר שלום ועוזריו תיארו לעצמם שכאשר באישון לילה יפרצו לדירה, בה גרה הגברת שלום הנמצאת אותה שעה בחברת גבר זר, ויביאו עמם שלום, שכניסה כזאת, בשעה כזו ובמסיבות אלה, לא תרגיז את הגברת שלום? האם הם חשבו שיתקבלו בסבר-פנים יפות, ואולי אף יוזמנו להישאר בדירה?" אחרי שהתעכב על נימוקי הצדדים, קבע השופט את דעתו בקשר לביצוע המעשה המגונה בגופה של הגברת שלום. אמר הוא: "גברת שלום אמרה שהתעללו בגופה בשעה ששכבה ערומה בחדר המדרגות. שכנה, הגרה בקומה אחת מעל לדירת שלום, אמרה שראתה איך הגאשמים עושים לה כל מיני דברים אשר התביישה לפרטם. אני קובע שהגאשמים, עוזריו של הדי"ר שלום, נגעו בחלקים שונים בגוף הגברת שלום בפרט כשהוכח שהנגיעה היתה באיזור החזה."

ענה השופט לנימוקי הסניגור: "טענתו של עורך-הדין כספי, כאילו כאשר האשה בגודת, ואינה מתנהגת כראוי לאשה, נשואה הגונה, רשאי הבעל לפרוץ לדירתה, לשלול ממנה את החופש ולעשות בה כאותו נפשו, אינה מתקבלת. אין בגידות האשה מצדיקות מעשי-עבירה מצד הבעל." סיכם השופט: "תפיסת אשה ערומה והחזקתה נגד רצונה הם מעשים האסורים בכל חברה ומדינה של זמננו. יש לעקור מן השורש נסיון פסול לשכור אנשים לביצוע עבירות. מעשה הצילום הוא מעשה תועבה." גזר-הדין דן את הדי"ר שלום לחודשיים מאסר, את מגשה יחזקאל, שומר ראשו, לששה חודשי מאסר, את נגיים אלעזמי, בריון שהשתתף בפריצה, ל'ארבע חודשי מאסר. נאשם רביעי, בנו של עזימי, נידון למאסר על תנאי. אולם השופט לא נמנע מלציין גם משהו לגנותה של הגברת שלום. קבע הוא: "אני קובע ללא היסוס שאיני מאמין לגברת שלום שלבשה חלוק ומכנסים בשעה שהותקפה, אלא היתה ערומה לגמרי." בשל חשיבותו הצבורית של המשפט, החושף בעיה של אישות הנוגעת לאלפים, מצא העולם הזה לנכון לתת לשני הצדדים במטבע משפחה שלום להביע את הגבותיהם על פסק-הדין. מפרסם אותן בעמודים אלה ללא שינויים, פרט להשמטת פרטים העשויים לפגוע בטעם הטוב ובמוסר הציבורי.

הוידוי האישי של האשה שבעלה חייב בדין בעוון תקיפת אשתו וצילומה במערומה „אינני רכושו של בעלי“

— מאת רבקה שלוש —

יתחשבו עמי כעם שוה במעלה. אבל בעלי הונית אותי. כשהייתי מנסקת אותו לעיני זרים, היה דוחה אותי ואומר כי זאת בושה, ולא עושים זאת ושות' ביובוז זמן. יותר מאוחר אמר שאני גבר ולא אשה, ולא נורמלית וכי. אני מוכנה לעמוד בכל עת בפני ועדה רפואית ופסיכיאטרית, והם יקבעו אם אני נורמלית ומסוגלת להנך את ילדי. האם הוא מוכן להיבדק אצל ועדה פסיכיאטרית?

איזה בעל, הטוען שהוא אוהב את אשתו כביכול, ירשה לאנשים זרים לראות את אש-תו ערומה, לצלמה בעירום ולהתעלל בגופה לעינינו? איזה בעל יתפאר במעשה כזה ויציג את תמונת אשתו הערומה לראייה? איני מאמינה שאפילו במדינה, שבעלי גולד וחונך בה, מותרים מעשים שפלים כאלה.

איני רוצה את רכושו, ואיני רוצה את דמי המזונות שלו, שחלקי בהם כיום הוא 90 ל"י בסך הכל. אני רוצה רק להתגרש ממנו ככל האפשר מהר יותר.

עד עכשיו עוד לא הייתי נשואה, הייתי רק שפחה. לא היו לי כל הדברים הטובים הקשורים עם הנשואין. בעלי לא היה חבר ולא היה בעל, ולא היה אבא טוב.

הרב גולדשמיט, לבעלי שיתן לי גט, ושנינו נחתום על שטר ברורות, ורק אחרי כן יפסקו בענייני-הכספים.

אני הסכמתי מיד להצעה זו, למרות שיכולתי להרחיח או להפסיד בבוררות. אם בעלי היה נותן לי גט, הייתי מפסידה מיד את דמי המזונות שלי עד הבירור. בכל זאת הייתי מוכנה. אבל בעלי לא הסכים לתת לי גט בשום פנים ואופן. כל הצעות הפשרה שלו אינן הצעות פשרה כלל, אלא תביעה לכניעה ללא-תנאי. הוא רוצה לקחת ממני הכל, כולל הילדים. אני עוד אשה צעירה עם עתיד, ויכולה לבנות את החיים שלי, אולם איני מוכנה לחתור על הילדים.

האמת היא שבעלי אינו רוצה כלל לתת לי גט. אני מוכנה לשבת לשולחן ולהגיע לפשרה. אני מוכנה שהעולם הזה יהיה בבור. בעלי אינו רוצה בפשרה, למרות שלטובת הילדים דרוש שהעניין ייגמר. נראה שבעלי מפתח לגמור את העניין, כי אז לא יישאר לו שום ענין בחיים. מלחמתו בי היא ענין של כבוד גברי בשבילו, והרקע לכך נעוץ בפרשת נשואינו ויחסינו המשותפים.

בשר ודם, וברגע חולשה וכאב גם אני מסוגלת להגיד לילדים שאביהם רע. לעומת זאת היחס הכללי אלי השתפר לטובה. רוב השכנים שלי התפללו שבעלי יקבל כהוגן. הצרה היא רק שמגנחים מהמשפט נכנסו כבר לסלנג העברי.

★ ★ ★

„לא הייתי ערומה!“

אני סבורה שכבוד השופט צ'ינור בילסקי צדק בפסק דינו. הוא תפס באופן יוצא מן הכלל את המוטיב שי-שימש כיסוד לרוב הצרות ביני ובין בעלי, וציין זאת במשפט שחוזר כמה פעמים בפסק-הדין: „האשה אינה רכוש הבעל.“ זה היה יחסו של בעלי כל השנים, יחס אדון אל שפחתו, יחס של גבר הסבור כי האשה היא רק כלי לקישוט הבית, ואין לה לא דיעות משלה ולא רגשות. אני מודה לשופט בעד זה.

מצד שני קבע כבוד השופט בפסק-דינו

ביום בו נחרץ דינו של בעלי, לא הייתי בעיר. מאורעות השבועות האחרונים, התפרצותו של בעלי לדירתי, ההתקפה עלי, הפירסום שניתן לכל הפרשה ופומביות המשפט, כל אלה השפיעו על מצב בריאותי. נסעתי לגופש קצר בנתניה. זאת הייתה חופשה נפלאה. הופעתי בבית-המלון בשם משפחתי שלפני נשואי, ומלבד בעלי-המלון וכמה אנשים, שגיליתי להם את זהותי, לא הכירני איש.

הרגשתי את עצמי כאילו נותקתי מהעולם בו חייתי בשבועות האחרונים, כאילו כל מה שהתפרסם בעתונות ובפי האנשים אור-דוח שערורית משפחת שלום אינו נוגע בי כלל, הרגשתי שאפשר להיות כמו בן אדם, בלי פחד. אדם שלא התנסה במה שעבר עלי מאז נפרדתי מבעלי, לא יוכל להבין הרגשה זו. במשך שנים חייתי כאילו בבית-סוהר בלי סורגים, לא יכולתי לעשות תנועה מבלי שיעקבו אחרי. אני חושבת שעוד יעבור זמן רב עד שאוכל ללכת ברחוב מבלי להסתכל כל שנייה אחורנית. אין אדם שיעבד כמוני, אחרי כל זה, מה פירוש להיות במדינה דיקטטורית.

אין לדעתי דבר יפה יותר מאשר חיי זוג שלחים ומאושרים תוך הבנה והתחשבות. אין בילוי טוב יותר מאשר יציאה לנופש עם בעל אוהב ומבין. לצערי, לא הייתה לי הרגשה כזו מעולם. הפעם נהייתי אני מזוי השמש, שעה שבעלי ישב על ספסל ה-נאשמים.

בשעת ארוחת-הצהריים הבחנתי פתאום שבעל-המלון נכנס במרוצה לחדר-האוכל, והראה לי שתי אצבעות מבלי לומר דבר. הבנתי שבעלי נדון לחדשים מאסר. קפצתי מרוב התרגשות. קודם לכן קראתי בעתון ערב את תחילת פסק-הדין.

האנשים שהסירו אותי ניגשו לשולחני כדי לברכני. בפי אלה שלא הכירו אותי הסך משפט בעלי לשיחת היום. היה זה נורא מורד לשמוע איך האנשים מדברים בשולחנות על המשפט, ועל צילום-העירום שלי, מבלי לדעת שגיבורת הסיפור יושבת לידם. כשישבתי בחברה פנה אלי מישהו ואמר: „את תלאיבית?! בטח שמעת על המעשה המכוער של רופא העיניים!“ אמרתי שלא שמעתי.

★ ★ ★

„אני אצלם אותך ערומה!“

ב עלי נדון למאסר חודשיים. אינני חור-שבת שזה זיוק לו; זה ילמד אותו רק לקח ויכניס לו מושגים של חברה מתקדמת. זה עלול רק לפגוע בילדים שיסאו עליהם את הכתם שאביהם ישב בבית-סוהר.

כל הפירוטמת סביב המשפט, וסביב מה שקרה ביני ובין בעלי, כבר השפיעה על הילדים באופן ניכר. אי אפשר להסתיר זאת מהם. בני הבכור הוא בן 11, והוא קורא עתונים ומבין הכל. בני הקטן גם הוא יודע הכל, למרות שאינו מבין את משמעות הדברים. פעם, שכעס עלי, הור-דעוניתי כשאמר לי: „אמא, אם לא תהיי טובה אני אצלם אותך ערומה!“

כל מאבקי עד היום היה רק למען הילדים. אם לא הייתה שאלת הילדים, הייתי מוזן וזרקת הכל ובורחת, מהז, בורחת. ואם עובר עלי כל הסבל הזה, ואף אחד לא יכחיש שזה סבל, לא רק עכשיו כשהענין קיבל פומביות אלא גם מה שהיה קודם לכן ביני ובין בעלי, הרי אני עושה זאת רק למען עתיד הילדים. איזו אמת תוכל לברוח מהילדים שלה?

אני סבורה שבעלי מסכן את שלום היל-דים ואת בריאותם הנפשית. המרפאה של בעלי היא בבית השכן. הילדים מבקרים אצל אביהם. בזה אין, כמובן, כל רע. אולם האב מסית אותם נגדי. הוא ומנשה, הבלש הפרטי שלו, מנסים בכל הזדמנות לאיים על הילדים, להפחידם, או לקנות את ליבם במתנות שונות.

אני יודעת שבעלי הוציא מפי בני מכו-תבים נגדי, כהבטחה שקינה לו אופניים. איזה גיל לא רוצה אופניים? נכון, שגם אני לא תמיד נקיה מזה. סוף-סוף אני

רבקה שלום, גיבורת פרשת צילום-העירום, כפי „אני עוד אשה צעירה, ויש לי עתיד“, אומרת רבקה, שצולמה בדירתה, אחרי שחזרה השבוע מנופש.

לא היה לנו שום דבר משותף, ואם אני אומרת זאת, אני מתכחנת מאלף עד תו. לפי דבריו הוא נתן לי הכל, אוכל לבוש וביילויים. אבל האם אוכל ולבוש, זה הכל בחיים? האם לא צריך הבנה, אהבה, רגשי-ידדות הדדים וכבוד?

אינני מלאך. אם הייתי מלאך, לא היה מקומי פה. אני אשה רגילה ופשוטה ואמא טובה לילדי, למרות כל ההצהרות שבעלי סוחט מהם, וקונה מהם כשם שקנה את כל העדים במשפטו נגדי.

כיום אני מקבלת מילדי יותר הבנה ותשומת-לב ממה שקיבלתי מבעלי. למשל, הוא היה עושה לי סקנדל אם הייתי מבקשת ממנו לרכוש לי את השמלה מאחורי, או אם הייתי מבקשת לעשות משהו עבורי. כיום ילדי נלחמים אחר בשני מי יבוא לי את נעלי, עומדים לידי בעת שאני מתלבשת, ומיעצים לי מה ללבוש.

★ ★ ★

אז תתחתנו למען הכסף!

אני חושבת להידחם עד הסוף למען כבודי וחרותי. אהיה מוכנה לכל פשרה כדי לחסל את הענין במהירות. אני עוד חושבת למצוא את אושרי ואת האושר לילדי.

הייתי רק מיעצת לכל הבחורות, ה-חושבות אי-פעם להתחתן עבור כסף — אם אושרכן יקר לכן, אל תעשו זאת לעולם! כי הכסף לא יענה את הכל.

איני יכולה להעלות על הכתב פרשה זו. אולם הם דברים שאפשר לספרם רק לרופא או לפסיכיאטר. אני חושבת שפעם, אחרי שאגמור את כל הענין, אכתוב ספר על חיי. אני סבורה שאגלה בו שטח חדש, שלא נכתב עליו הרבה בקשר לרגשות של נשים.

★ ★ ★

אובד זכוש אינם הכל

ה ייתי בת 17 כשנישאתי לבעלי. הוא היה הגבר הראשון בחיי. אני הייתי נערה שחונכה בחינוך שמרני בבית-ספר של מזרחי. אולם בעלי לא התחסם אלי כאל אשה. הוא התנהג אלי כאילו הייתי ילדה קטנה.

פרט מעניין הוא שכמה חדשים אחר נשואינו הוא קנה לי בובה במתנה, כדי שאעזוב אותו ואתן לו מנוחה. הוא נתן לי שני חתולים וכלב, כדי שיהיה לי עם מי לשחק. אחר-כך הבאתי ילד לעולם, גבי-כן כדי שיהיה לי עם מה לשחק, לדעתו.

הגימה שאני רכושו של בעלי התבלטה בכל חיי נשואינו. האדם הזה חשב שקנה אשה, צעצוע שיוכל לשחק בו, ולהשליכה הצידה כאשר נמאס לו. אני שונאת אותו על כל שעשה לי, אולם אני גם מרחמת עליו, מפני שהוא אדם חולה ואומלל, שאינו יודע מה הוא עושה, ונדחף על-ידי יצרים מסולפים. הוא חושב את עצמו למין אלוה או דיקטטור, שאינו יכול לשנות. אני רצייתי אהבה, רצייתי שיכינו אותי,

כי לדעתו הוכח שאני הייתי ערומה, בשעה שבעלי ובריוניו התפרצו לדירה. למרות זאת אני איתנה בדעתי: לא הייתי ערומה. התובע מטעם המשטרה, מר חלפסון, לא עמד במיוחד על נקודה זו. הוא לא היה עורך-הדין שלי, ואני לא הייתי צד ב-משפט. העובדה אם הייתי ערומה או לא הפחיתה מחומרת ההאשמות. משום-כך לא עמדו עליה. מלבד זאת הרגשתי רע מאוד בעמדי על דוכן העדים.

למרות שיתכן וזה לא נראה על פני בריאותי מעורערת, ובפנים אני נשברת. זה עוד יתגסס בי באחד הימים. אולי משום כך לא-אמין לי השופט שלא הייתי ערומה. על-כל-פנים, החלטה זו אינה משנה מאומה לגבי פסקי-הדין בבית-הדין של הרבנות.

★ ★ ★

רק רופא או פסיכיאטר

משך רציני בדרך לפשרה ביני ל-בין בעלי מהרה, לדעתי, התהליך המש-פטי של בעיות אישות. במקום לחסל עניינים אלה במהירות, הם נמשכים זמן רב מדי, ובמקרה שלי כבר שלוש שנים. אני יודעת שבתי-הדין הרבניים עמוסים עבודה, אך יש לזרוז מקרים כמו שלי.

זה אכסרוד שלבעל תהיה הזכות ה-יחידה לתת גט לאשתו, ושהיא תלויה בו לשבט ולחטו. כך, למשל, בקשיבה האחר-רונה של בית-הדין הרבני, בקשר לתביעת המזונות שלי מבעלי, הציץ אב בית-הדין,

סיפורו של הבעל שנידון לחודשיים מאסר על תקיפת אשתו וצילומה במערומה

„היא תבגוד ואני אשב?“

- מאת ד"ר אליהו שלום -

יום הכלולות. תמונת הנשואים הרשמית של רבקה ואליהו שלום, שצולמה לפני 12 שנים. רבקה שלום נראית בתמונה זו מבוגרת הרבה יותר מכפי שהיא נראית היום.

המשפט הרבני שבגדה בו, לא מספיק גם אם יבוא מישהו ויספר שבילה עמה. לך בלח גט צריכים שני עדים, שראו בעיניהם כיצד האשה מבצעת את מעשה הבגידה. לא רצייתי לתת לאשתי מה שהיא דרשה, כי אילו הייתי עושה זאת, היה זה כאילו אני נותן פרס לפריצות. התלשתי לספק את ההוכחות לבית הדין הרבני ויהי מה. לכן אני משלם למי מזה שנתיים מזונות. ההכרעה של מניעה ל-600 ל"י לחודש. מלבד זה אני משלם לה כל חג, כל חורף וכל קיץ. כל פעם היא באה בתביעות חדשות, ובית הדין הרבני מאשר את הסתייגותה. אני משלם בעד בית הבראה שלה, תיקוני הבית ובעד קניית שמלות חדשות. רק בי חודש האחרון היא הגישה תביעה חדשה על סכום של ארבעת אלפים לירות לקניית שמלות ותיקונים בבית.

★ ★ ★ קצין מצרי במזון

רק אחרי שנפרדנו החלה אשתי בבידוחיה ההמוניות. יש נשים שבוגדות עם אהוב אחד, וזה עוד אפשר להבין. אבל אשתי הייתה מבלה כל פעם עם מישהו אחר. כל גבר שהיה מוצא חן בעיניה. הייתה היא מומינה אותו וביתה. בין השאר היא הכירה את יוסף נאדה, הקצין המצרי הישן. אחת הרכלניות המקצועיות של תל-אביב הכירה לה אותו במלון זן. הוא הציג את עצמו כתייר אמריקאי עשיר, הבטיח לה לקחת אותה לחוף-לארץ, והוציא ממנה כמה מאות לירות במירמה.

שכרתי בלשים, וחיכיתי לרגע בו אוכל למצוא את ההוכחות הברורות לבגידתה של אשתי. כל הזמן ראינו וידענו שהיא בוגדת, אבל תמיד נרתענו מפעולה. כך שי-איהי 100% בטוח בהצלחת הפעולה. הרבה פעמים תוכננו לתפסה עם רב וצלם בשעת בגידתה. אבל תמיד לא היה הכל מתאים לדרישות. לא רצייתי לפרוץ לבתים זרים או לבתי-מלון. כמו כן לא רצייתי לפרוץ לדירתה בשעה שהעורות נמצאת שם. כי אז הייתה אשתי יכולה לטעון כי הגבר הוא אהובה של העורות.

אני יצאתי מביתי כשרק חליפה אחת לבי. שרתי עברתי לגור אצל אחותי בלוד. אין לי בית, אין לי משפחה והיא לי חיים. גם מצבם של שני ילדינו היה בכל רע. כי ברור שלאשה כמו אשתי אין זמן לספל בילדים. ואם לא אני, מי ידאג להם?

אפשר להבין לביד איזו מין אשה היא שילד בן 12, ילדנו הבכור, יכול לומר עליה שהיא רעה. הילד, שהוא חרש-אילם, שי-היא הכניסה בפיו בעדותו במשרה מילים כאילו אבא לא טוב ואמא טובה, חושב בי כיוון אחר לגמרי.

בבית-המשפט המחוזי מתבררת תביעת לי-החוקת הילדים. ילדי הבכור כתב לכבוד ה-שופט קיסטר, במילים אלה:

„לשופט ד"ר קיסטר, אני רוצה לדודה עליזה (זאת האחות שלי). היא (האמא) לא רוצה לדודה. היא אמרה שהשופט לא מר-שה ללכת לדודה עליזה. היא משקרת. היא מרביצה אותי ואני בוכה היא רעה. היא מרביצה ואני רוצה לברוח אבל הדלת סגו-

התוודתה לפני אשתי על כל בגידותיה, ו-סיפרה שמוזר ארבע שנים היא בוגדת בי, והיא רוצה להמשיך בבגידותיה, מפני ש-היא אשה מודרנית. היא אמרה שאני צריך להשלים עם זה, מפני שהיא לא רוצה לפחד כל הזמן שיתפסו אותה.

מאז עזבתי אותה ורצייתי להיפטר ממנה. התייעצתי עם עורכי-דין, והם יעצו לי להת-פטר עמה. הצעתי לה או דירה של שני חדרים, אבל היא רצתה הכל.

רצייתי או לתת לה גט. אבל עורכי-הדין שלי אמרו שאי-אפשר לקבל גט על חידושי של אשה, אפילו אם היא תודה בפני בית-

במשך כל השנים סבלתי מהלדותיות שלה, מבזבזנותה, מאכזריותה, מאנוכיותה. סבלתי כל השנים ושתקתי. עשיתי זאת בגלל הילדים, ומשום שלא רצייתי להפוך את חיי הפרטים מקור לרכילות.

★ ★ ★

וידוי בגידה לא הספיק

מצבי היה דומה למה שהתרחש בא-גדה עיראקית אחת. באחד הימים שלח השולטאן מושל צבאי חדש לבגדאד, שרצה להתעשר מהר. מה עשה? קשר את סוסו היפה בפתח ארמונו, והזמין אליו את ראשי העדה המוסלמית. כשנכנסו, שאל אותם: „מה ראיתם בשער?“ אמרו לו: „ראינו סוס יפה תואר.“ אמר להם: „שקננים, לכלב המלוכי-לך הזה אתם קוראים סוס יפה?“ וקנס אותם באלף לירה.

ביום השני קרא לראשי הנוצרים ושאל אותם: „מה ראיתם בשער?“ הנוצרים, ש-ידעו על מה שאירע למוסלמים, ענו לו: „ראינו כלב מלוכי.“ אמר להם: „מנוולים, כיצד תעזו לקרוא לסוסי היפה כלב מלוכי-לך?!“ קנסם באלף לירה. ביום השלישי קרא ליהודים ושאלם אותה השאלה. אמרו לו היהודים: „תקרא למה שעומד בשער באיזה שם שתקרא, תגיד לנו כמה צריך לשלם?“

כך היה גם איתי. ידעתי כל הזמן שאני אצטרך לשלם בעד זה, ולא קראתי לסוס בשמו, למרות כל זאת. כל זה היה עד ל-28 באפריל, 1955, היום השחור בחיי, בו

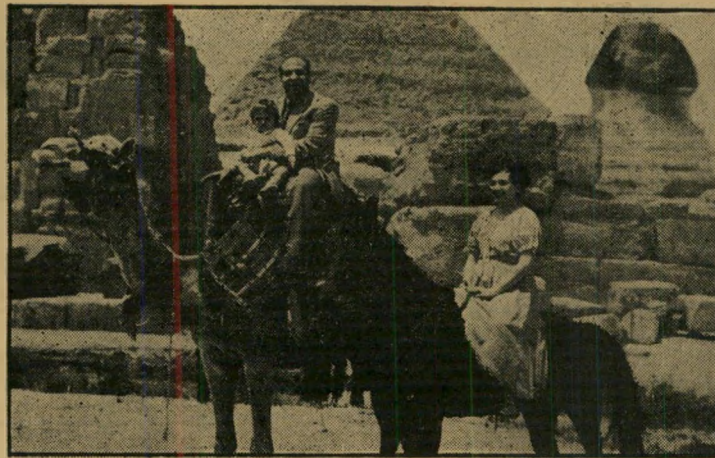
בשבע שעות ישבתי על ספסל הנא-שמים בבית-משפט השלום בתל-אביב. ישבתי מוקף שוטרים וקהל רב, וחיכיתי לגור-דיני. הרגשתי איך עיני כל הנוכחים באולם נעוצות בי, כל המשפט הזה היה משפיל מאוד בשבילי.

לא יכולתי שלא לחשוב אז, איך זה קרה. איך הגעתי למצב שבו אני, רופא-עיניים מפורסם ומכובד, אניע למעמד של נאשם בעבירות פליליות. אם הייתי רוצה לסכם את כל מהלך העניינים, הייתי יכול לומר שבי התגשם היפוכו של הפתגם: מצא אשה — מצא טוב. ביחס אלי נכון לומר: מצא אשה — מצא רע.

במשך כל שנות נשואי לא מנעתי מאשתי דבר, נתתי לה את הכל. אבל מה שנתתי לה לא הספיק. היא רצתה גם אהבה, היא הייתה מבלה שעות שלימות, לפני-הצהריים, בבתי-קפה, גזית, כסית ורוול. בצהריים הי-תה ישנה כמה שעות, כשעוזרת ומטפלת דואגות לבית, ובערב הייתה יוצאת שוב ל-בלות. כמעט כל ערב בילינו מחוץ לבית. כשהייתה מבקשת זאת, הייתי מעמיד לרשותה את האוטו הפרטי שלי.

לאשה זו היו בארון 70 שמלות, 30 זוגות נעליים, 6 בגדיים, כתריסר כובעים. יש נשים הבוגדות בבעליהן, אולם מספ-לות בהם ובילדים. אשתי לא רק בגדה בי, אלא שהייתה גם אשה אכזרית כלפי וכלפי ילדינו. למעשה היא היתה האויב הגדול ביותר שקם עלי אי-פעם, ואני לא ידעתי זאת.

תחנות בדרכה של משכחת שלום

טיול במצרים. רבקה ואליהו שלום בצל הפירמידות במצרים, עם בנם הבכור, תמונה זו צולמה בפסח 1948. באותם הימים עוד לא הגיעו חייהם לידי משבר.

תחילת הסוף. תמונה שצולמה לפני כשלוש שנים, בה נראה הזוג עם שני הילדים. סמוך לתאריך הצילום חל המשבר בחיי הזוג, שהביא לפרוד ותחילת השערורייה.

תמונת השערורייה. רבקה שלום מחו-פשת כנערת-קברס. הדיר יצא מכליו למראית.

העולם הזה" שואל את הגבר ברחוב:

„מה היית עושה במקום ד"ר שלום?"

כיצד היה גבר אחר נוהג במקומו של הבעלהרופא, אילו היה נמצא באותו מצב? כיצד היו בעלים אחרים מגיבים בידעם כי עליהם למצוא הוכחה ממשית כי נשותיהם בוגדות בהם? שאלה זו, שהיא אקטואלית כמעט בכל רחבי העולם המודרני, הוצגה בפני גברים שונים על ידי כתבי העולם הזה. עשר תשובות אופייניות:

רופא העיניים ד"ר שלום נדון לחודשיים מאסר על תקיפת אשתו. הדוקטור, שעקב משך שנתיים אחר אשתו וידע על בגידותיה, אולם לא יכול היה להוכיח זאת בבית הדין הרבני, ראה כיצד אשתו עולה באחד הלילות לדירתה בחברת גבר זר בשעה 2.30 בלילה. הרופא פרץ לדירה כדי לצלם את אשתו בשעת בגידתה.

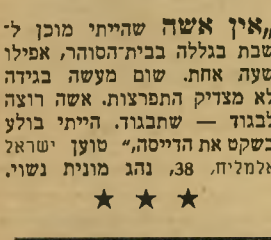
„**אשה כזאת צריכה לקבל גרון בראש!** אסור לתת לנשים כאלה להסתובב ולקלקל את ה-מוסר! במקום הד"ר לא הייתי מחכה שנתיים אלא מתפרץ הרבה קודם, סבור יעקב פסקוביץ, 55, שאיבד את בניו בלחמת העולם, וגר עם אשתו בשכונת לר"ר שלום. „אסור להסס“ הוסיף, „צריך להגיב כמה שיותר מהר.“

„**הייתי עושה מה שעשה ד"ר שלום, אך לא בגסות רבה כזו.** אבל לא הייתי מחכה שנתיים, הייתי עושה זאת מיד!“ טוען יוסף לריה, 32, ארכיטקט-פנים, יליד בולגריה, נשוי ואב לילד. „יש לשמור על זכויות הבעל. לאשה בוגדת אין שום זכות, ולא מגיעה לה כל הגנה ועידוד חוקי או ציבורי איזה שהוא.“

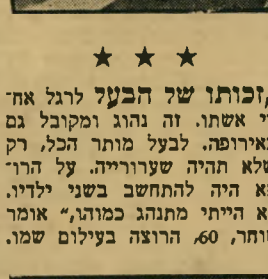
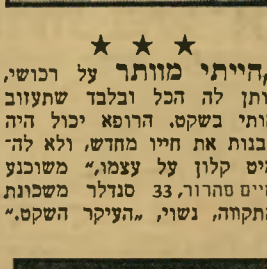
„**הדרך היחידה היא לזרוק את האשה מהבית, להחליף את המנעולים ולהשאיר אותה בחוץ.** מי שרושם את רכשו על שם אשתו הוא אידיוט. אני התגרשתי בשקט,“ אומר יוסף בראון, 49, מלצר יליד גרמניה.

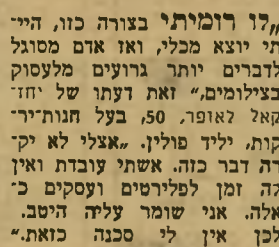
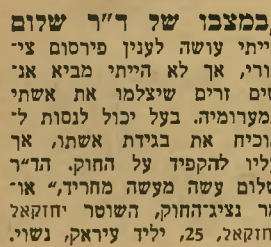
„**אין אשה שהייתי מוכן ל-שבת בגללה בבית-הסוהר, אפילו שעה אחת.** שום מעשה בגידה לא מצדיק התפרצות. אשה רוצה לבגוד — שתבגוד. הייתי בולע בשקט את הדייסה,“ טוען ישראל אלמליח, 38, נהג מוניית נשוי.

„**אין לי נסיון בעניינים כאלה,** אבל אני חושב שאילו ידעתי כי אשתי מבלה בחברת גבר זר, הייתי עושה אותו דבר, אך יותר בשכל. לא הייתי נותר לעניין ל-הגיע למירסום,“ סבור אריה שני קר, מכוואי מטוסיים, 20, רחק.

„**כמצב כזה, כשהבעל יודע בבירור כי אשתו בוגדת, אין מקום להגיון.** הרגש הוא הקובע. משום-כך קשה לדעת מה הייתי עושה במקום הד"ר. אינני סבור שבבית קיימת סכנה דומה, לכן קשה לי להעמיד את עצמי במי-קומו של הרופא,“ אומר שלמה בר-שביט, שחקן הבימה, נשוי, „אינני יודע מה הייתי עושה.“

שיים, ואת עוזרי לשה וארבעה חודשים. לא יכולתי להאמין למישמע אוני. עם כל הכבוד לשופט המלומד, אני חושב שזה פסקדין אכזרי.

מטרת פעולתי היתה הגונה. לא תיארתי לעצמי כי לתפוס אשה בוגדתה פי-רושו תקיפה. מלבד זאת, איך אפשר לקרוא להתפרצות לדירתי — הסגת גבול? הדירה היא דירה שלי. היא רשומה על שמי, ואני משלם את המיסים ואת דמי התיקונים.

נכון שהשתמשתי באנשים בעלי עבר פלילי לכו כדו שיעורו לי. או מה? את מי הייתי יכול לקחת שיעורו לי? האם צריך הייתי לקחת את הרב הראשי איתי?

אני מגיש רעור על פסקדין זה. זהו פסקדין שמעורר את האשה הבוגדת ומע-גיש את הבעל. תקדים מסוג זה הוא מסוכן מאוד. כבר שמעתי שבעל מרומה כמוני אמר שאם יתפוס את אשתו בבגידתה, הוא ישלח אותה ואת אהובה לבית-חולים, מפני שבין כך-וכך יאשימו אותו בתקיפה.

מלבד זאת אני אמשך להילחם כדי ל-היפטר מהעלוקה המוצצת את דמי. גבון גיש את הבעל. תקדים מסוג זה הוא מסוכן מאוד. כבר שמעתי שבעל מרומה כמוני אמר שאם יתפוס את אשתו בבגידתה, הוא ישלח אותה ואת אהובה לבית-חולים, מפני שבין כך-וכך יאשימו אותו בתקיפה.

כן אני מאמין שהצדק ייעשה. הן לא יתכן שאשתי תבגוד בי, ואני אשב במאסר!

אכזב ממעשית-ועבה. במקום לתת לי פרס על שעשיתי דבר כזה, למרות שזה לא המקצוע שלי ולא התמחיתי במעשים כגון אלה. אני מומחה בדברים הרחוקים מאוד מזה. במקום להגיד: האיש הזה סבל כל השנים והראה סבלנות מקסימלית, ואשתו רימתה אותו, במקום זה הרשיע אותי פסק-הדין. במקום לעשות דוגמה מהעניין הזה, כדי שנשים אחרות לא תבגודנה בבעליהן, הביאו אותי לבית-המשפט, ליכלכו את שמי מתוך אי-התחשבות במניע.

אחרי פסקדין שכזה יכולה כל אשה לה-גיד: אם ככה, אני אבגוד בבעלי, ואם הוא יתנגד, אני אשלח אותו לבית-הסוהר. האם זהו המוסר שצריך להורות ולנשותינו?

האם צודק הוא שקציני-משטרה בילה עם אשתי ואותי ישלחו למאסר, כדי שאשתי תוכל להמשיך במעשיה ללא כל הפרעה?

במשך מהלך המשפט התרגשתי פעמיים מאוד. בפעם הראשונה היה זה כשאחד ה-עדים סיפר איך שמע מפי אשתי כי היתה עם יששכר בן-דוד במיטה, ושקפצה ערומה בשעה שפרצנו את הדלת. פרצתי או בככי, מפני שסוף-סוף התגלתה האמת, והייתי ב-טוח שצדקתי תצא לאור.

בפעם השנייה היה זה כשהשופט בעצמו קבע שאשתי שיקרה בעדותה והיתה למע-שה ערומה בעת שפרצנו לדירה. שוב פרצ-תי בככי. אמרתי לעצמי: עכשיו כל אחד יבין מה היתה האמת. לבסוף בא גזר-הדין. הוא ירד עלי כמה-לומה. הרגשתי איך מעי רותחים בקרבי. החליטו לשלוח אותי למאסר למשך חוד-

כאלה. המפקח חלפסון שאל אותי למה לא מנעתי את אשתי מלבגוד בי הייתי רוצה לשאול את מר חלפסון הנכבד? איך יכולתי לעשות זאת, כשהמשטרה לא עזרה לי?

לא באנו לעשות מעשה מגונה בגופה של אשתי. אבל כשפרצנו את הדלת היא התפר-צה ערומה אלינו, כדי שאהובה יוכל ביי-נתיים להתלבש ולברוח. הרבה זמן לפני המקרה חשבה רבקה אשתי מה לעשות ב-מקרה שנתפוס אותה. יש לי הצהרה בשי-בועה מאדם ששמע שהיא אמרה לו: אני יודעת שבסוף יתפסו אותי, אבל בינתיים אני עושה חיים, ואם יתפסו אותי אני יודעת איך לסדר את בעלי.

יתכן שאם היינו יודעים שהיא בוגדת בחברת קציני-משטרה, לא היינו עושים מה שעשינו. לא מפני שלקצין משטרה אני מר-שה לבגוד עם אשתי, אבל לקציני-משטרה יש אקדחים, ובמקרה כזה יכול היה להישפך דם. היא לא שזה חיים של בן-אדם.

„**פסקיהדין הוא אכזרי...**“

„**שבתי על ספסל הגאוסים והיכיתי לכניסת השופט.** חשבתי, לפי מהלך ה-עניינים, שאצא זכאי. כולם האמינו שאצא זכאי, מפני שלא פרצתי לחנות כדי לגנוב, ולא תקפתי גבר זר ברחוב. מה שעשיתי הוא כל מה שגבר אחר היה עושה במקומי, ואולי עוד הרבה יותר גרוע ממה שעשיתי אני. מה בעצם עשיתי? ניקיתי פינה אחת מתל-

רה. אני רוצה ללכת לזודה עליזה. אמא לא טובה אני שונא את אמא.“

ככל הספרים שתקראו לא תמצאו מקרה כזה. רק אשה אחת מתוך מיליון יכולה להיות כלי-כך רעה.

„**יכול היה להישפך דם**“

„**מה שיפירתי עד עכשיו היה רק הרקע למה שקרה באותו לילה,** לפני חודשיים, בו קרה המקרה שבגללו הובאתי לדיון. ראיתי את אשתי נכנסת עם גבר זר לביתי, בשעה מאוחרת בלילה. דמי עלה ל-ראשי, אבל השתדלתי להישאר שקול בדיעתי. ידעתי שהעוורת איננה בבית, ושגם את הילד השומע שלחה אשתי מהבית. נשאר בו רק הילד החרש.“

היתה אולי אפשרות לתפוס אותם במיטה. אבל היה לא נרצה במהירות מספיקה, ו-או קרה מה שקרה. אני הסא שרצתי לקרוא למשטרה, כדי שיעזרו לי. בארצות אחרות, כמו בבולגריה, למשל, יש משטרת-מוסר, שתפקידה לשמור על חיי-המוסר של העם. שם המשטרה עוזרת ל-בעלים למנוע גנחותיהם לבגוד בהם. אבל כאן בארץ המשטרה לא מתערבת בעניינים

(המשך מעמוד 12)

יולדת למכוניתו, יצא במהירות לדרך. רק אז הסתכל מבעד לראי אחורנית, אל היולדת, הוא נדהם: במושב האחורי פרפרה בחבלר לידה מזל טובים. אולם הפעם הגיע מאיר בזמן לבית-החולים.

מאותו יום שוב אין ה"חאפרים" בירושלם לים נותנים לקדוש מנחה: "תעזוב את ה" מוגנית" צחקו. "מוטב שתקנה אמבולנס."

דרכי אדם אורח סוג ב'

בשוק הסיטונאי של תל-אביב, עוסקים מדי לילה עשרות סבלים וירקנים בברירת מטעני הפירות והירקות המגיעים לעיר. הם ממינים אותם ומחלקים אותם לסוגים. אבל פליקס לוי (47), שעלה לפני 27 שנה ממצרים, המוכר פלפל, סטייג וקבאק בשוק הסיטונאי, מחלק גם את בני האדם לסוגים: אורחים סוג א' ואורחים סוג ב'. את עצמו מכליל פליקס בין האורחים מסוג ב'. עד למלחמת השחרור היה גם הוא אורח סוג א'. אולם פציעתו במלחמה, הפכה אותו למחוסר עבודה. הוא קיבל שיכון בשטח הגדול בים, ברח משם. מפני שלא יכולת לתת לילדי לגדול בין פושי עים" כדבריו.

מאז הוא מסתובב מחוסר פרנסה. שני ילדיו נלקחו ממנו על ידי עובדי העזרה הסוציאלית של עיריית תל-אביב, נשלחו למוסד, ועד היום אין הוא יודע את מקום הימצאם.

150 גלויות לחודש. כשניסה פליקס לפתור את בעיותיו על ידי שביתה במשך רד שר המשטרה, שהביח לעזור לו, ואסר. סיפר הוא: "בחי, בבית הסוהר היה לי יותר טוב. ישנתי על סדין ואכלתי כמו ב"אדם". למרות כל ההבטחות לא נמצא סידור לפליקס. הוא לחה 300 לירות, קנה עגלה למכירת פלאפל. אולם כשניסה להגביה ל- תוך השוק הסיטונאי, כדי להאכיל את העובדים בלילה, החרימה פקחי העירייה. עתה מתפרנס פליקס ממשכורת בנו ה- בכור, המרוחה שתי לירות ביום. מספר פליקס: "תה לא שתינו חדשים, אנחנו יש- נים על הרצפה. כשאני רעב אני הולך לאכול באגודה לשיקום האסיר."

מסכם פליקס את מצבו: "כל חודש אני שולח 150 גלויות לשרים, אישים וקונסולים שיעזרו לי. למה עוזרים לעולים חדשים ולחתיקים לא דואגים?"

כל ישראל שכר הלידה

מענק הלידה לנשים יולדות תוגדל עקב התיקרות המחירים האחרונה. במקום 25 ל"י, שקיבלה יולדת עד כה, היא תקבל 30 ל"י. בית-החולים יקבל 50 ל"י במקום 40 ל"י. . . . תוצאה אחרת של עליית יוקר המחיה — עליית מחירי המקומות בבתי-הכנסת לימים הנוראים. בבתי-הכנסת הגדול בתל-אביב עלו המ- חירים בשיעור של 20%. מחיר המקום היקר ביותר הוא 55 ל"י. . . . אוכלוסית ישראל מנתה מיליון 937 אלף נפש בסוף חודש יוני, מסרה המחלקה לסיטי- טיקה. מחקר נוסף גילה כי בחצי השנה האחרונה חלה ירידה ניכרת מאז בשיעור הילודה של האוכלוסיה היהודית במדינה. . . . אחרי שהתברר כי משטרת ישראל מעניקה לכל מודיעיה מחוסרי-העבודה עבודה קבועה בחימוץ ובחברות ההובלה לגב, התארגן מספר מסויים של פעילים במ- קומות אלה, בטענה שאינם רוצים לעבוד במחציה אחת עם מודיעים משטרהיים. . . . עץ צפצפה נמצא כמתאים ביותר ל- שבירת רוחות, במחקר שערך אגף-היעוץ של משרד-החקלאות. עצים אלה יתפסו את מקום האקליפטוסים בצידו הדרכיים.

תזכיר השערוריה נמשכת

עריכתה מחדש של התחרות לבנין משכן הכנסת, כפי שהציע העוזה הזה (1034) בכתבתו שערוריה בבנין הכנסת, עומדת עתה על הפרק. חילוקי-הדעות הפנימיים, וסערות הרוחות באגודת-האד- ריכלים, הביאו את האגודה לכלל משבר פנימי חמור. באסיפות פנימיות, שנערכו בתל-אביב ובחיפה, חזרו טובי האדריכלים על טענות העולם הזה, כשחבריו ועדת השופטים מנסים לשוא להגן על שיפוטים והחלטותיהם בדבר חלוקת הפרסים.

כלבני אירופה. נתגלו לו עובדות מדהימות. כבר מזמן חששה משפחת זיו לבטחון אחוזתה, הכוללת חורשה, מדשאות אדירות והארמון הקטן הנקרא "וילה-זיו". היא פנתה למשטרה, שהבטיחה לספק לה של- שר כלבי-משטרה מאוימים.

כבר בהופעתם הראשונה מילאו שלושת הגיבורים-על-ארבע תפקיד במחזה. נסתבר כי השוטרים עצמם פחדו מפניהם. סיפר עדי-ריאה: "לפני שהורידו אותם מן ה- מכונית, זרקו השוטרים על ראשי המפ- לצות לולאות עם שני חבלים. אם ניסה הכלב להתנפל על הראשון, משך אותו השני אחורה. אם ניסה להתנפל על השני, משך הראשון קדימה."

ליד מנחה. מדוע פחדו השוטרים מפני כלביהם? היתה זאת, לדעת אוראבין, תוצאה של שיטת-אילוף מיוחדת במינה. בעולם כולו נוהגים מאלף כלב להת- נפל על בני-אדם, כל עוד א. עבר אימון ממושך וקפדני למשמעת. רק-כך אפשר למנוע בעדו מלהיפך סכנה לבעליו, ול- הסיח את הרוש התוקפני שלו לאפיק רצוי. בארץ הונהג בימי ההגנה אימון מזוהר, שלא הקנה לכלב את הרגלי המשמעת, אלא רק את חושי-הלוחמה. הכלב נקשר, והמאמן היכה בשק על ראשו, עד שהפך לחיה טורפת, המוכנה לשסע כל דבר המת- קרב לפיה. דבר זה סיפק את מאמניהם, אך פסל את ערכם ככלבי-שמירה.

דבר זה הוכח בוילה-זיו. הכלבים נק- שרו לחוטי-ריצה, שנתן להם טחח של כ-60 מטר, עד לבית-השומר. אך איש לא העז להתקרב אליהם. הכלבים לא התקשרו בליכס אל המשפחה והבית, לא התעניינו כלל בסביבתם. הם היו כאסירים ליד חוטי- הריצה. חוש הנאמנות שלהם לא טופח כלל. לביל הרצה אף לא פצחו את הפה. למחרת הפשע הופיעה המשטרה, קבעה כי העקבות מובילות לגבול. בזאת נסתיימה החקירה. איש מבין השוטרים לא שאל עצמו מדוע שתקו הכלבים. אולם שאלה זו הטרדה את נציג משפחת זיו, יחיאל מלדי. באחד הלילות התקרב מבחוק לגדר אחוזת זיו. הכלבים לא הגיבו כלל. פלזו שלף את אקדחו, ירה שתי יריות באחיר. קולות-הנפץ הידהוה באפלה. שום כלב לא נע. פלזי נדהם. בלבד עלה החשד הנורא כי הכלבים הורעלו. בלב דואג חיפש את גופותיהם בחשיכה. אולם חששו היה לשוא.

שלושת כלבי-השמירה האמיצים שכבו על הארץ, ישנו שנתי-ישרים.

דרכי חיים מזלה של מזל

"ואללה, איזה כביש מת", נהם מאיר קדוש, והדירה את מכוניתו קדימה. אורו- תיה של תחנת-הדלק בסיכוב הרטוב, בכי- ביש ירושלים-תל-אביב, קרצו מרחוק. בלי- מה פתאומית העירה את נוסעי המונית ה- מנומנים. על הכביש אותה אדם בפנס. היתה זו שעת לילה מאוחרת, לפני כי- שנה, בעת שהתקפות הפידיאיון היו בשיאן. לא כל נהג היה מוכן לנסוע בשעה זו בכביש הריק, אולם מאיר קדוש, ה"חאפר" החסון, בעל המונית המבריקה, עם מספר המזל 414 (ראה תמונה בעמוד 6), לא היסס, למרות הסכנה, לרדת לתל-אביב. ל- מראה הדמות החשוכה, נעצרה לרגע נשימי- תם של גוסעי המונית.

הדמות התקרבה למכונית, כיבתה את ה- פנס. האדם הכניס את ראשו מבעד לחלון ואמר: "אני האחראי לבטחון של מושב זכר- יה. יש אצלנו יולדת במצב קשה. זאת סכנת-חיים, אתה מוכרח לקחת אותה..."

מאיר השאיר את נוסעיו בתחנת-הדלק, ובחיפוי שני מקלענים ממשמרי-הגבול נסע למושב עולי כורדיסטאן — זכריה. מזל טובים, תימניה כחושה, שהתעחתה ביסורי- לידת-בכורה, הוכנסה למונית, וקדוש פס לבית-החולים ברמלה. כשנעצר בפתח בית- החולים, פרצה מזל בצעקות מחרידות. ה- תינוק נולד על מושבה האחורי של המונית. שרות אמבולנס. לפני כשבועיים היה קדוש בדרכו השיגרית לתל-אביב. ליד הרטוב, בדיוק במקום בו נעצר מאיר קדוש באותו לילה לפני שנה, עמדה מונית על הכביש, נהגה אותה גואשות בידיו.

"מה קרה, ניסים?" שאל קדוש את חברו, ודחלק, מאיר, אני דפוק. נשבר לי הציר ויש לי יולדת במכונית. קח אותה!" ביקש הנהג ביש-המזל. מאיר קדוש לא היסס. הוא העביר את ה-

פלכת היופי של ישראל
הסבן סלסל סלון
קדוסי יפה האלף סלסל
עלמה ברזל

החנויות המנובחות בתל-אביב

ספה מקורית, במרכז מערכת חדישה לסלון, תוכלי למצוא אצל אושינסקי אפשר למצוא את הריהוט המודרני בסגנון החדיש ביותר. חדרי שינה נוחים ואינטימיים, קומפלט חדר אוכל לפי טעמך, והכל בתנאים נוחים.

לקראת סוף העונה אפשר להשיג אצל בראון את בילר ברחוב נחלת-בנימין 43 (טלפון 4005) את המבחר העשיר ביותר של בדים מן האיכות המעולה ביותר ובתנאים הנוחים ביותר. מיטב הבדים בשלל צבעים מתוצרת הארץ ותוצרת חוץ אצל בראון את בילר.

אל תחמיצו את ההזדמנות הניתנת לכם על-ידי חנות ההלבשה בן-ציון דגון ברחוב נחלת-בנימין 51. בין יתר ההפתעות עבור הגברות: מבחר עשיר ורבגוני של שמלות, חולצות וחצאיות במודלים הפאריסאיים האחר- נים. כן אפשר למצוא לגברים מודלים חדישים ביותר של מכנסי דקרן וגברדין, זיקטים וחולצות נייילון. החלה מכירת הפרסים הגדולה לקראת סוף העונה.

החנות האלגנטית להלבשה ויקטור ברחוב בן-יהודה 6 (ליד מוגרבי) מציעה לקראת סוף העונה מבחר עשיר של בגדי גברים בגזרה המודרנית ביותר ובמחירים ע- מיים: מכנסי דקרן קייציים, חולצות נייילון, דקרן וכ- ת- נה שאינן מצריכות גיהוץ ומבחר עשיר של מלבושי-ים. כן תמצא כל אשה אלגנטית מכנסיים בגזרות נאות וחולצות נחמדות.

בעלות טעם מעודן תמצאנה את מבוקשן בסלון הנעליים וורשאי ברחוב אלנבי 48. סלון וורשאי דואג במבחרו העשיר לא רק ליפי הרגל אלא גם לבריאותה.

המתנה הנאה ביותר עבור כל זוג מטיילים בכבישי הארץ באופנוע או על קטנוע זהו מגן-רוח אותו אפשר לרכוש מייד אצל המומחה מנחם ברחוב הרצל 82. הב- טיחו את עצמכם על-ידי רכישת מגן-רוח, שמרו על בריאותכם והנעימו את טיוליכם.

בסלון האלגנטי נעלי נבון ברחוב דיזנגוף 222 נת- קבלו זה עתה המודלים החדישים ביותר של נעליים איטלקיות. אימוני עקבים מתוצרת איטלקית בדוגמות האורייגנליות של העונה. אצל נבון תמצאי את הנעליים לפי טעמך ולפי הזמנה.

בי"ס לפקידות מרכז הורים ווסמכים רח"ט 12 ת.א. כתות שנתיות בגן לצעירים

פגישה בלתי-רצויה

בפגישה עם המשלחת מגאנה, המליץ שר הבטחון של ישראל דוד בן-גוריון בכל ליבו לפני האורחים לכל יקיימו צבא בארצם. "צבא" אמר ביג'י, "זה עסק בדו-בזני מוטב להשקיע את הכספים בתוכניות פיתוח. הנסיון הוכיח, כי הצבא דרוש רק לאחר שמגיעים לדרגת התפתחות המעוררת קנאה ותיאבון אצל אחרים". . . כאשר נסעה השבוע לישיבת הממשלה בירושלים, מיהרה כנראה שרת-החוק גולדה מאיר מאד: מכונתה יצאה מתוך שירה ארוכה של מכוניות, עקפה אותה וכמעט גרמה להתנגשות. אמר אחד הנהגים: "עכשיו רואים שהיא שרת-החוק — נוסעת מחוץ לשירה". . . בפגישה עם חתיקי הגדולים העבריים העלה נשיא המדינה יצחק בן-צבי זכרונות מימי ציחצוח הכפתורים, האבומים והנעליים, שעליו הקפידו בגדוד יותר מכל. "עד היום", אמר הנשיא, "חסר לי אותו הציחצוח. לא פעם מתחשק לי לציחצח את כפתורי גם עכשיו, אבל לא לתנים". . . איש אחדות העבודה ברך רפטור, דמות ידועה בין חתיקי הסדרות העובדים, לבוש דרך קבע במכונסיהם קצרים, גרבי חאקי ארוכות ונעליים גבוהות. כשעמד לצאת לא מכבר לחיעדה בינלאומית בהלסינקי, הציע מנהל חברת העובדים זאב און להשאיל לו זוג מכונסיהם ארוכים. השיב ברך רפטור: "תודה רבה, אין צורך. יש לי זוג מכונסיהם אחד שאני שומר אותו לקונגרסים ולחיי דות בינלאומיות". . . כאשר נכנסה השבוע התובעת במשפטי המחתרת, בורים בן-פורת, למסעדה ירושלמית, ציפתה לה שם פגישה בלתי-נעימה: ליד אחד השולי חנות היסב בחברת כמה פרופסורים ממש תחפי הכנס היהודי האידיאולוגי ראובן (רומק) גרינברג, אחד מנאשמי המשפט, שתואר עלידה כאיש המחתרת, אך לא נתבע לדין על כך. רומק, שהבחין באורחת הנכבדת, מיהר להרים כוס, עם כל בני חברתו, "למלכות ישראל! מרת בן-סורת הודוה לעזוב את המקום בלחית בעלה.

***

שעות בלתי-נעימה

המשורר נתן אלתרמן נמצא פעמיים בחודש האחרון כשהוא מתגולל ברחובות תל-אביב, המום משיכרות. מוצאיו נאלצו להוביל את מחבר הסור השביעי לביתו על כפיים. . . שתיין אחר, הצייר יוסף ברנר, ישב השבוע בקפה כסית שאחד מקירותיו מכוסה בציור משלו, לאחר לגימה הגונה. כאשר ניגש אליו מישור וניסה לדבר אליו, השתיק אותו ברנר באמרו: "אל תדבר אלי עכשיו. אני שתיי ועלול להגיד לך את האמת!". . . המשורר יצחק שלו החליט לעבור מירושלים לנהלל למשך שנה אחת. נהלל הוא כפר-מולדתה של אשתו, בתיה בן-ברק, משררת גם היא, ואחותו של מפקד פיקוד הנהלל איתמר בן-ברק. בטרם צאתו, יספיק שלו להוציא לאור את ספר שיריו הרביעי, אלוהי הנושק לוחמים. . . בשבוע שעבר התקיים באחד מאלמני גיל כינוס של מרכז שנים שדן בתניות החושים של מאיר יערי, בעוד שבאולם אחר

זיוה שפיר - בגילוי לב

זיוה זיוה — כותרת בשם זה הופיעה מתחת לתמונתה זו של זיוה שפיר בשבועון האמריקאי אישים חדשות. מערכת העתון מגלה כי קוראים, שראו את זיוה במדי צה"ל על שער אותו שבועון, דרשו לראותה שוב. הפעם הראו להם אותה ללא מדים מערכת העתון צירפה שאלה לתמונה: האם יכולה אשה, שהפעילה מיקלע בישראל, למצוא אושר בעיר הקטנה הוליבווד? עד כמה היא מאושרת ניתן לעיין החדה להבחין בנקל בתמונה זו, שהגיעה לארץ עליידי כתב שבועון הקולנוע עולם הקולנוע.

בבניין נערך אותה שעה כנס ארצי של חברות קדישא. המשורר אברהם שלונסקי, קי, שבא להשתתף בדיון המפ"מי, נכנס בטעות לבניין הקברנים, והודרו לצאת רק כאשר התבררה לו טעותו. קרא אחריו אחד מעסקני החברא קדישא: "אל תדאג, אדון שלונסקי! גם שם דנים בעניינים מתיים!". . . הנערה הראשונה בצה"ל שקיבלה את דרגת הקצינות מידי אביה היתה יעל דייק, בתו של הרמטכ"ל משה דייק, שענד השבוע על חזה בתו, החניכה המצטיינת במחזורת בקורס הקצינות, גם את סיכת המס"מ. . . תעלול פירסומת של יאיר וואלין, בנו של האמרגן משה וואלין, הכשיל רבים מעיתוני ישראל ובתוכם גם העולם הזה. חאלין, אשר מת, כחן להביא את אלזוים פרסלוי לישראל, הודיע באונוי הציבור הסקרני כי זמר

הרוקיני-רול הוא יהודי, כביכול, בן לאם טבריינית בשם שיינה שיניגל פרסלר. האמת היא, כי פרסלוי הוא קאתולי אדוק, אם כי עמדתו של האפיפיור כלפי הריקוד שהוא מפיק טרם נתבררה לו בצרחה. . . אורחת צפויה אחרת בישראל: הכוכבת ג'ינה לזובריג'רה שתבוא להשתתף בסרט שלמה ובת-שבע, אשר יוסרט בחלקו, לטענת מפיקיו, במכרות המלך שלמה בע"רבה. . . תעלול פירסומת מזיק יותר פגע בזמר הרוסי וולדאימיר פלצ'ק, המופיע במועדון הלילה סופאז בהרצליה. סלצ'ק, יליד העיר קייסיוב הנמצאת כיום ברומאניה, מתגורר מזה 10 שנים בפאריס, ללא דרכון וללא נתינות קבועה. סוכן הפירסום, שתיארנו בפני העיתונות הישראלי, ראלית כומר סובייטי, מכח עתה על חטא: ההערה היתה עלולה לגרום לגרושו מצרפת.

כדורגל

הזדמנות שהוחמצה

שעה שכדורגלני ישראל נעלו השבוע מחדש את נעלי-הכדורגל, מי על מגרשי הארץ ומי על מגרשי אירופה, היו עסקני הכדורגל בישראל שרויים בציפיה מתוחה לידיעה משטוקהולם שבשחודיה. הידיעה ש"היתה צריכה להתקבל משיבת מרכז ההתאחדות העולמית של הכדורגל, עמדה ל- הכריע את גורלה של נבחרת ישראל במשחקים על גביע העולם.

מאז התברר כי בשלב השני של משחקי הגביע תצטרך ישראל להתמודד עם נבחרת אינדונזיה, המדינה המוסלמית בת 80 מיליון תושבים, חזו רבים כי בגלל יחסיה וקטריה של מדינה זו לארצות-ערב לא יתקיימו המשחקים. ואמנם, שלטונות אינדונזיה קבעו לא לקיים כל קשר עם ישראל.

החלטה זו עוררה סערות-רוחות במדינה, שנבחרת הכדורגל שלה אינה מן המצטיינות בעולם. טען עתון אינדונזי חשוב: "איך יתכן שישראל תעלה למשחקי הגמר ללא כל משחק, תהיה הנציגה היחידה של עמי אסיה ואפריקה בשטח ספורט זה? האם עלי-דיי כך אין אנו מוזקים יותר לעיני המוסלמים?" כתב עתון אינדונזי אחר: "הספורט הוא קרב כמו כל קרב אחר, רק באמצעים אחרים. מדינות ערב לא יהיו סו ליצאת לקרב נגד ישראל, מדוע ירתעו מלהיפגש עמה על מגרש הכדורגל?"

היה ברור כי האינדונזים משתוקקים ל-קיים את המפגש עם ישראל ולחפש מוצא של כבוד מסבך. באופן בלתי-רשמי הציעו מקורות אינדונזיים לישראל להיפגש על מגרשים ניטרליים.

נצחון שהוא כשלון. היתה זו שעה תה הגדולה של ישראל בשטח זה. מיפגשים על מגרשים ניטרליים, למרות שלא היו מספקים את רגשות הגאווה הלאומית של עסקני הכדורגל בארץ, היו מביאים את שם ישראל לעשרות מיליוני מוסלמים בי-אינדונזיה, ומשם אל כל העולם המוסלמי.

על חשיבות המשחקים עם אינדונזיה יעידו יותר מכל, דברי עתון ההמשלה המצרית, שכתב על נושא זה: "היתה זו בגידה במאבק הערבי נגד ישראל לנתק את החכם באיזה שטח שהוא. יש לברך את שלטונות אינדונזיה על גישתם הפסי-ריוטית".

יתכן שהברכה היתה מגיעה יותר למשרד-החוק הישראלי, בהתיעצות עם נציגי הת-אחדות הכדורגל, החליט משרד-החוק לע-מוד בתוקף על כך שלפחות משחק אחד יתקיים בישראל.

העניין הובא להכרעה הפדרציה העולמית לכדורגל, הפיפ"א. לאחר ויכוחים במשך יומיים הגיעה הפיפ"א למסקנה כי הצדדים חייבים לשחק בהתאם לתקנון, כלומר משחק בכל מדינה של הקבוצות המתחרות.

צהלו עסקני ישראל: "נצחון צודק ל-טענת ישראל!" היה זה נצחון שהביא כשלון נוסף לדיפלומטיה הישראלית. בי-תנאים הנכוחים, ובאירצוניה של ישראל לחתר, ברור כי אינדונזיה תסרב להתמודד עם ישראל.

בשלב הבא, שיתקיים במשחקי הגמר בשחודיה בעוד שנה, תצטרך ישראל להת-מודד עם המנצח במפגש מצרים-סודאן. מקורות בלתי-מוסמכים הודיעו כי סודאן הביעה כאלו את נכונותה להיפגש עם ישראל במקרה שתנצח. אולם קרוב לוודאי כי גם בשלב זה תעלה ישראל, ללא משחק, למשחקי-הגמר העולמיים.

כמסלול

מטע פירסומת

לכדורגלני ישראל יש סיכויים לבקר במדינה שרגלים טרם בעטה על אדמתה — גאנה. תעשיית ישראל ידוע הציע לממן על חשבוננו נסיעת נבחרת ישראלית למדינה זו, כדי שהפרסום שינתן לישראל בהזדמנות זו יעזור להפצת מוצריו שם. אין כל סיכוי שמסע כזה יתאפשר ב-שלושת החודשים הקרובים, מפאת העומס והסירוסים של קבוצות הכדורגל בארץ. האתלט האמריקאי רייפר ג'והנסון, שהדריך משך ארבעה ימים את אתלטי ישראל, הביע את דעתו כי הקומץ לרוחק דוד קושניר הוא הכשרוני ביותר בין אתלטי הארץ.

פסוקי השבוע

- ראש הממשלה דוד בן-גוריון, בברכתו למסיימי בית-הספר למיקוד ומטה בצה"ל: "תפקידו של ראש-הממשלה הוא למנוע מלחמה. תפקידו של שר-הבטחון הוא להצליח במלחמה. אני עושה כמיטב יכולתי למלא שני תפקידים אלה יחד".
- דובר הממשלה זאב שרף, בתשובה לשאלת עיתונאי על מועד סיומם של הדיונים הממשלתיים בבניית השבת ושמירתה: "השבת היא נצחית — אך גם הדיונים יכולים להיות נצחיים".
- שר החינוך זלמן (זיאמה) ארן, בהסבירו מדוע נטל איתו, בצאתו לחופשה, כמה וכמה ספרים עבי-כרס: "בצעירותי אמרו עלי שיש לי ראש של ברזל. ממילא עלי לקרוא בשעת הפנאי ספרים שונים, כדי לשמן את הראש, שלא יחליד".
- שריהרואר ד-ר יוסף בורג, עם הפעלת החיוב הישיר בין הערים הגדולות: "בקרוב יוכלו תושבים רבים לא רק לנשום לרוחה, אלא גם לדבר לרוחה".
- עורך-הדין מיכאל כספי, במשפט רומא העיניים ד"ר אליהו שלום: "איפה נשמע כדבר הזה, שנשים בגודות בעלצחית?"
- מפקד לח"י לשעבר פרידמן-יילין, בצטטו מימרה של סבו: "הלחאי והקדוש ברוך הוא היה זומן לי את כל אותם החטאים שיש לי תירוצים בשבילם".
- המשורר אברהם שלונסקי, בהגדרו את המושג "זקן": "זקן הוא כל אדם הקשיש ממני בחמש שנים".
- המחזאי הצרפתי משה ניטרי, בנומקו את סירובו להרצות בפני כינוס נערות: "הן צעירות מכדי להעריך את תבונתי ואני זקן מדי מכדי להעריך את סקרנותן".
- הפירמומאי מאקס ציבומ, על רחוב ביאליק, בו שוכנת בורסת הבולים בתל-אביב: "צריך לשנות את שמו לרחוב ליליני-בולימ".
- החומאניסט אלברט שווייצר: "האושר איננו אלא צירוף של בריאות טובה וזכרון גרוע".
- כוכב הקולנוע דני קיי: "אם ישנם חורים בסור ליותיהן של נעלי נשים — זהו סימן לדלות. אבל אם החורים הם בכל מקום אחר בנעל — זהו סימן לאופנת חדשה".
- הכוכבת אסתר זויליאמס: "מעולם לא עברתי טיפול פסיכואנליטי, ולא היה לי צורך בכך. אמי היתה פסיכולוגית טובה. היא גידלה אותי מראש בדרך הנכונה".

דור המדבר

ב תל-אביב, האויון נאבי אל עימי, נאשם במשפט הדיר שלום, להקי ראת עבירותיו הקודמות, נשאל מה יש לו להגיב בנדון, פרוץ בצעקות: "זאת ממשלה, זאת? בעיראק נכנסתי לתוך מחנה של הממשלה האנגלית, לקחתי כל מה שרציתי ואף פעם לא תפסו אותי!"

***

אלוף בצלות

ב ירקה, קליפורניה, היכה סועל בן 47 את אשתו, על שלא הכינה לו מרק-בצללים לארוחת הצהרים, נשפט ו- נכלא לשבוע ימים, השתחרר מבית-הסוהר, מיהר לביתו, הטיל על אשתו פצצה מתור צרת עצמית, שהרגה את שני ילדיו, את אחר מחתניו ואותו עצמו, לא פגעה כלל באשתו.

***

ארם נשך כלב

ב מנוד אל כרוב, בגליל, הופתעו אנשי המשטרה, הרגילים לתלונות הנשים הערביות שבעליהן מכים אותן, כאשר בפעם הראשונה בתולדות תחנת-המשטרה הופיע בה גבר ערבי, התלונן כי אשתו הערבית הרביצה בו מכות נאמנות במקל על ראשו, בגלל כססוך משפחתי.

***

שמור לי ואשמור לך

ב רמת-גן, התירד האזרח ש. ו. עם אשת שכנו לרחוב, התנה עמה אהבים, ביקר בביתה שעה שבועה נעדר מהבית, גילה מספר חסצים שנגנבו שנה קודם לכן מביתו.

***

תמות נפשי עם ברזים

ב סדום, הכחין נהג האוטובוס מס 2775 בכלב בידואי, שרק אל מול האוטו הנוסע, נכנס בין גלגליו, התנגש עם ברז המים של המנוע, שבר את הברז, גרם נזק קשה למנוע ומת במקום.

***

וילהלם פל

ב ירושלים, התחרה אהרון אהל, בן ה-10, עם חברו בקליעה למטרה בחץ וקשת, ניפגע בעינו בחץ ברזל עטור נוצות, שחרר לתוך אישון העינו.

***

איך נפלו גיבורים

ב חולה, נהרג צייד-חוריריבר ביריות שומר, שחשבו למסתנן, גרם להוראת המשטרה להפסיק את ציד-החוריר, שגררה אחריה מחאה מצד ארגון-הציידים, שטען: "באמריקה נהרגו בשבוע הראשון לציד 17 ציידים, אך הצייד לא הופסק שם!"

***

מירוץ השליחים

ב ירושלים, הוקלטו 175 שעות הני אומים, שהושמעו בכינוס למדעי ה- יהדות, על גבי סלילים שארכם 80 קילו- מטר, ואילו נאומי הכינוס העיוני השתרעו לאורך 24 קילומטר בלבד.

***

כל הקודם, זוכה

ב טורינו, איטליה, אחרי שבניקוטו צראבאני תפס את אשתו בפעם ה- שלישית עם גבר זר, פירסם מודעה בעתון מקומי בה הודיע כי אשתו מקבלת גברים בשעות קבועות, וכי הרשמה מוקדמת נעשית רק אצל הבעל.

***

פריז עבודה

ב ניקוג'אהן, פרס, תקף השודד דאר שאח את הכפר, הרג 14 איש, פעע 20 וחסף 20 תושבים אחרים.

***

באש ובמים

ב נבעת רמב"ם, שפכה אשה ספירט על פני בעלה הישן, ניסתה להציתו, הודיעה לחוקריה כי רצתה להצית גם את עצמה, כדי להמשיך לחיות עם בעלה את חייה-הנצח.

כוכבת אקברג קרחום, לא קרחון

חינת בידור, אלא בבחינת הרחבת השכלתו של בן המאה-העשרים.

הבעל היה זרין

שנאה, אהבה וכנידה (ירון, תל-אביב: איטליה) הוא סרט על ריגול. כידוע, כל מה שקשור בריגול הוא סודי ביותר. משום-כך אמילו עלילת הסרט, למרות שהיא עוסקת בפרשיות-ריגול של מלחמת-העולם הראשונה, היא סודית ביותר. היא לטה בערפל, כאילו נוסחה בצופן קולנועי, וספק אפילו אם מרגלים מומחים יפענחו אותה. מעשה בשני אחים, בני משפחה איטלקית מכובדת, שהאחד מהם הוא מוסיקאי, איש המתחרת האיטלקית נגד האוסטרים, והשני ראש שירות-הריגול הנגדי האוסטרי. במקום להילחם על רעיונות החירות, נלחמים שני הם על נצרה אחת — בריגיט בארדו. ה- מרגל אוהבה, ואילו המוסיקאי נושא אותה. כתגמול, מוציא המרגל את אחיו ממיטת הכלולות בערב לילה-התנונה, מצליח להפחית דו ולהבריחו לאיטליה, שעה קצרה לפני פרוץ המלחמה. אולם אל דאגה, איש המתחרת היה זרין. בהעדרו יולדת אשתו בן, זוכה לראות את בעלה רק כעבור שנים בשבי האוסטרים.

הבעל מצליח לברוח מהשבי, כשאחיו ה- מרגל מסגירו בידי האוסטרים והוא נדון למות. ברגע האחרון מצליח האהב האכזר להציל את האח הנזון, בהקריבו את עצמו תחתיו בגלותו שלמעשה היה הוא המרגל האיטלקי ולא האוסטרי. אפילו חיוכיה של בריגיט בארדו אינם מצליחים להציל את העלילה המסוכנת, ה- עלולה להבריח ממקצוע-הריגול את כל מי שחלם פעם על קאריירה רומנטית מסוג זה.

תדרין

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ, אשר העולם הזה מחליץ לראותם:

- **נדון למוות ברח** (צפון, תל-אביב: צרפת) — נסיונו של קצין צרפתי לברוח מכלא הגסטאפו. יצירת מופת ללא כוכבים, פרי רוחו של רוברט ברסון.
- **זהב נאפולי** (חאי, חיפה) — סיל-בנה מנגנו משחקת וסופיה לורן מנענעת אברים בארבע אפיונות מחיי האנשים הקי טנים של נאפולי.

● **בעל זרוע זהב** (אורלי, חיפה) — אלינור פארק משתגעת, שעה שקים גור-באק הולכת ללא חזיה ופרנק סינטרה מנסה לחלץ את עצמו מהתאחה לסמים משכרים.

● **התינוק האוניית-הקרב** (ציון, ירושלים) — תינוק בן שנה מצטרף לצוות מלחי אונית-קרב בריטית, משגע את קציני האונייה ואת הקהל.

קולנוע

סרטים

למי יש זכות קיום

צפונות הגורל (תמר, תל-אביב: ארי צות-הברית) הוא סרט שבמרכזו גינבל בעיה: לאיזה אנשים מגיע לחיות בעולמנו של הקדוש-ברוך-הוא, ולאיזה לא?! מובן שיצרני הסרט לא יכלו לספל תוך שעתים בכל האנשים המתהלכים על כדור-הארץ. לכן הקימו עולם קטן של תריסר אנשים. תריסר אנשים נקלעים בתאונת מטוס לי רחבת גינבל ברזילאי, מבודדים ומנותקים מהעולם החיצוני. התריסר כולל: שני טיי-סימ, דיילת אחת, זוג מוזקן וזוג העומד לפני נשואיו, גאנגסטר הנושא עמו את בנו של ראש כנופיית גאנגסטרים שנהרג, רוצח (רוד שטייגר) בלחייית בלש, ויצאנית הנו-סעת למקום עבודה חדש (אניטה אקברג). עוד לפני שיוצרי הסרט ניגשים לבעיה עצמה, הם מחסלים שלושה נוסעים, שלדע-תם אין להם זכות-קיום. הדיילת, שמלבד יופיה היא חסרת ערך לכל הדיעות, נז-רקת מהמטוס תוך טיסתו עוד לפני גחיי-תמו, למזלה הרע ולמזלו הטוב של הסרט. הבלש הוא היצור הבלתי-נחוץ השני, והגאנגסטר בא אחריו בתור, לשניהם מוצ-אים פראי הגינבל מות מתאים לכל ה-דעות.

הגורל לא רוצח. רק לאחר הקדמה מרעננת זו מגיע הסרט לתחילתו. לאחר שבועיים בגינבל, מצליחים הטייסים לתקן את המטוס. אולם כדי להמריא ולהימלט מחיצי הפראים המתקרבים, יוכל המטוס לי-הסיע רק חמישה מתוך תשעת הנוסעים. במקום לגורל, נמסרת הבחירה לידיו של הרוצח המקצועי, אותו אי-אפשר יהיה לה-אשים לעולם על בחירתו, תהיה אשר תהיה, שהרי הוא רוצח מוכשר. מה שאי-אפשר לומר לגבי הגורל, רוד שטייגר, במוסר רוצ-חים אופייני, מחליט להטיס את...

למרות העלילה הנואלת, הצליחו יצרני הסרט להפיק סרט-מתח שאינו משעמם, ובו ממלאת אניטה אקברג, הנחשבת, לא בלי צדק, נוצרה הפרועה ביותר בעולם, את תפקיד הפרועה כפי שכל נער-תיאטרון מתחילה מבינה אותו. אולם מאחר שהמשי-חק אינו נכלל בדרשותיו של הצופה מי-נערה כמו אניטה, אין איש יוצא מאוכזב. אניטה היפה, שזכתה לתואר "הקרחון ה-שבדי" (בגלל הדמיון בין שמה לבין ה-מלה האנגלית "אייסברג"), זקוקה בלי ספק להגדרה עברית חדשה, כמו קרחום.

מרחב הצבעים

עולם הדממה (מגדור, תל-אביב: צרפת) עשוי לנטוע בלב רבים צער רב על שאבותיהם הקדומים, לפני כמה מאות מיל-יוני שנים, נזחו את קרקעית הים ועלו על היבשה היבשה המשעממת והפכו ליונקים. כי סרטו של ז'אק אייב קוסטו, המדוע-וקצין חיל-הים הצרפתי, על המתרחש מ-תחת לפני המים באוקיינוס ההודי ובים סוף, הוא בבחינת גילוי עולם חדש ומופלא, ש-האדם טרם כבשו — עולם מעמקי הים.

עולם הדממה הוא מרחב הצבעים. את מקום הקול וההשמיעה תופסים בו צבעיהם של אלפי יצורי-המים, בעלי צורות וגוונים ששום דמיון אנושי אינו מסוגל ליצרם. זהו עולם בו מהחים שביר-אוניות שטבעו ארמונות-פאר דוממים, טיילת ומשכן אהבים לדגת הים. זהו עולם בעל חוקים והחיי-חיים משלו, שמצלמות קוסטו הלבישו לו-גחן אנושי מדהים.

יתכן שהפלא הגדול אינו העולם המת-גלה לעיני הצופה, אלא הצלחת המאמצים שעשה צוותו של קוסטו כדי להעלותו על הבר. אוניית-המחקר של חיל-הים הצרפתי, קאליפסו, עשתה דרכה בים משך שלוש שנים רצופות, כשצויחה מצלם את פלאות-הים למטרות מדעיות. רק לאחר מכן צורפו צילומים אלה שזולמו תוך כדי התגברות על כל המכשולים הטכניים, לקטעים האנו-שיים של הסרט, אודות עושי המלאכה. דג אנושי, מה שהתקבל הוא סרט מדעי בחציו ותעודתי בחציו השני, המתרק יותר מכל סרטי-ההרפתקאות, ומותח יותר מכל סרטי-המתח המשובחים ביותר, למרות שמלבד קטעים מספר, אודות הדג האנושי זיוזיו המחפש ידיות עם מלחי הקאליפסו, או אודות צבת-הים המטילה ביציה בעצב ובדמע, אין קשר עלילתי רב בין התמונות. כמו בסרטי-הטבע של וואלט דיסני, אין הדבר גורע במאום מרמתו של הסרט. עולם הדממה הוא סרט הפותח אופקים חדשים לא רק באמנות-הקולנוע, אלא גם בפני המחקר המדעי, סרט שאינו רק בבי-

כוינו וכיו!

בנק דיסקונט לישראל בע"מ

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

טעות לעולם צודקת

"שיחקתם יפה", אמר מפקד חילי האוויר. (במחנה)
 י. בןקרית, תל-אביב
 אשרי אדם מפקד תמיד.
 תוכנית אמונתית. (כרזה ביופ)
 משה קשטן, תל-אביב
 אשרי המאמין.
 7 עיניים בהתחלת כל שורה, עד שלא ישארו לך עיניים. (מדור הסי' ריגה בלאשה)
 עודד סופר, תל-אביב
 בלי עין הרע.
 רעיון עם ש. שיכמן. (כותרת בחרות)
 מ. ש. ירושלים
 אידיאלוג.

מפיו של ימאי בבית-קפה חיפאי, המשוחרר עם חבלו: "שמע, בני. אני בחור עם אמר ביציות. תשאל אותי מה זה אמביציות — לא יודע."
 ★ ★ ★
 תייר אמריקאי נכנס לקבר המפורז של הברון רוטשילד בזכרון יעקב, התבונן בניין המהודר ואמר בהערצה: "לזג קוראים חיים!"
 י. חיים, ירושלים
 ★ ★ ★
 — מה ההבדל בין פשע לזנות?
 — הפשע אינו משתלם.
 ב. ע. תל-אביב

מילון של עובד המדינה

- **אש"ל** — תרומה הניתנת לעובד מדינה, במגמה לקיים את נשמתו בעת מילוי תפקידו מחוץ למקום מגוריו.
  - **העלאה בדרגה** — הגדלה של מסי-ההכנסה, יחב המגן, הביטוח הלאומי והמס האחיד.
  - **טיוטה** — גימגום בכתב.
  - **ייעול** — טיבוכו של תהליך פשום.
  - **כסא** — ריהוט שכל נושא-משרה זואג לשמור עליו מכל משמר.
  - **שיתוף-פעולה** — הפעולה היחידה-הנעשית על-ידי אנשים וגופים שאינם עושים דבר.
- ל. אכטנסון, "שירות", דברי עובדים בשירותי המסים

חלים

הערות=שוליים

מה שם ייקרא לצבאה החדש של גאנה, אחרי שמומחי צה"ל נתבקשו לסייע בהקמתו? ...
 ... **צבא הגאנה**.
 ★ ★ ★
 הצעה להמשך יחסי הידידות בין ישראל לצרפת: ...
 ... **פחות משלחות, יותר משלוחים**.
 ★ ★ ★
 ח"כ אחדות העבודה יצחק בן-אהרון שאל בהריפות את יוסף אלמוגי מדוע אינו מתפטר כמחאה על השתלשלות השביתה ב"אתא" ...
 ... **אומרים שאלמוגי השיב לו מיד במברק: "מה? לה ת-פטר בגלל נסיגה?"**
 ★ ★ ★
 במערכה על דמות השבת עוד לא הציע איש את ההצעה הטובה ביותר: ...
 ... **שבת ללא כבלים וללא כלבים**.

— "מותק! בדיון דומה לאבא שלו!"

אדום-עתיקה

יין יאן בקנקו חדל פשיטא פשיטא פשיטא

משירי שפת עבר / מאת ד"ר שלמה מנדלקרן

יודע ספר
 "אהה, ידירי! בני הקטן במספרים גזר צרור שירי לשנים-עשר גזרים!"
 "אל נא תתלונן, אל תספוק כפיים, הן אות הוא כי כבר ידע הבין כספרים!"
 ★ ★ ★
הודאת בעל-סוד
 "מה טוב עשה רעי כי סודו רק לי לבדי הודיע. הן נאמן אנוכי ומבין להסתירו עד מאד. אף גס על אשתי ועל כל בני ביתי אצווה במפניע לבל יעזו בנפשם לגלות לאחרים זה הסוד!"
 ★ ★ ★
לא הרי זה כהרי זה
 יתוש, בריה קלה, כי ישוך את בשרך, אל תחוס עינך, הרגהו בעד עקיצתו. אכן, אם הפיל בהטמו יכה על ראשו, מהר, כרע ברך לפניו ובקש את מליחתו.
 ★ ★ ★
זה בכה זה בכה
 זה אומר: "לא אעשה רע, כי לא טוב ונעים." זה אומר: "לא אעשה — בעבור הארבעים..." (1901)

צברינו חמודים ועוקצנים

היום שיחקתי עם אלוהים, הכי יין ריז יונתן.
 "איך?" שאלו אותו.
 "פשוט מאד — אני זרקתי לו אבנים קטנות לשמיים, והוא זרק לי אותן בחזרה."
 קיבוץ בית השיטה
 ★ ★ ★
מיכאל (3 וחצי) נכנס עם אמו לחדר-ההלבשה שעל חוף הים בחיפה, בעוד שהאב עמד לעבר חדר-ההלבשה של הגברים. שאל מיכאל: "למה אבא לא בא אתנו?"
 "כי לכאן הכניסה לגברים אסורה," הסבירה אמו.
 התפלא מיכאל: "אם ככה, למה אני כאן?"
 אליק מג, חיפה

אחר שהשיכב את עדנה (3) לישון ויצא מבית-הילדים, שמע אביה את קולה קורא: "אבא! אני רוצה נשיקה!"
 "הרי נתתי לך כבר," ענה האב.
 "כן," אמרה עדנה, "אבל זה כבר עבר לי."
 קיבוץ גבים
 ★ ★ ★
ורית (6) שמעה ברדיו שיר שמצא חן בעיניה. מיהרה נורית לקרוא: "אבא! תסגור מהר את הרדיו עד שיאמא תבוא, כדי שגם היא תוכל לשמוע את השיר!"
 קיבוץ גבים
 ★ ★ ★
הר מחברי המשק, שחזר מש-ליחות, ביקש להכיר את הילדים הקטנים במשק. בהצביעו על אחד מהם, פנה לנעם ושאל מי זה ומי אמו.